По конфіскаті. — Наклад другий!

Ч. 152. Львів, неділя 27. серпня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 1500 М ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 200 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 100 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ: Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 100 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоги 200 М. Між новинками і в редакційній части 300 М., на першій стороні 400 М. За дрібні оголошення 30 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Один прим. 60 Мкп.

Виходить о годині 7. рано.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Самохотник!!!

487 Гляди 7. стор. 1—2

Львів, 25. серпня 1922.

До обнови політичного життя.

Світова війна, а опісля лихоліття, яке прийшло після світляного періоду української державности на Галицькій Землі — надшарпали, а то й порозвалювали наш організаційний апарат.

не давав нам змоги повідновлювати наші інституції пляново, на ширшу скалю. Коли що й робилося в цім напрямі за останніх три роки, так робилося нишком в підполю, скриваючись перед оком теперішної влади і хмарою її охранників. Контакт львівського центру з повітовими центрами, повітових центрів з селами — був слабенький. Край був під враженням Домбя, Берестя, Пикулич, Стржалкова, Тухолі і инших місць, по яких місяцями, а то й роками томилися тисячі найкращих наших людей з усіх верств нашої суспільности. Кождий інтелігент на селі і в місті, кожда свідомійша одиниця з поміж селянства і робітництва — мали свойого „ангела-хранителя". Бувало, вистарчило показатися в читальні, балакати з селянами на вулиці, щоби дістатися за крати, а що найменше наразитися на тяганину по постерунках поліції та староствах.

Кожда нарада — і то не тільки в політичних справах, а й в економічних та просвітних — мусіла відбуватися конспіративно, при замкнених вікнах, при пильно бережених дверях. Тому не можна було мати перегляду всего, що в нас робиться. Не можна було вхопити охочі до праці одиниці в ширші організаційні рами. Щойно тепер показується, що в цім мертвім на позір періоді всеж таки найшлися одиниці, які щиро, з параженням особистої свободи, а то й життя — богато попрацювали.

За цей час одно ми зискали:

виробили у нас значну дозу почуття солідарности, єдности і відповідальности перед тінями тих, що головами наложили за найвисше право нації на рідній землі. Між нами можуть бути внутрішні непорозуміння, та коли ходить о поставу супроти нашого сусіда з за Сяну — можемо сказати сміло: увесь український народ Галицької Землі, без ріжниці партій — стоїть одностайним, залізним фронтом! Кожда одиниця, яка для особистих вигод важиться станути по другий бік одностайної постави нації, відрухово опинюється поза скобками табору. Це бачили ми на примірі Твердохлібів і Яцкова, це бачимо тепер на примірі мужа довіря п. Райнлєндера п. Лісковацкого і його трабантів.

Спіраючись на цю одностайну поставу нації, на настрій наших широких мас, мусимо видобути з себе якнайбільшу скількість організаційної енергії. Саме тепер, коли момент вимагає від нас якнайсильнійшої відпорности, якнаймаркантнійшого задокументовання волі українського населення Східної Галичини.

Підчас останнього лихоліття найбільш пострадав організаційний апарат наших політичних партій. Стопа побідника в першу чергу придавила політичне життя нації.

Навіть у цих, виімково важких умовинах — трудова партія взяла на себе увесь тягар затяжної боротьби і не дозволила потахнути політичному життю. Можна сміло сказати: коли у останніх 3-ох роках наш народ зазначував голосно свою волю, коли підчас кождого зашаховування нас наші маси гідно реагували і їхній голос було чути на міжнародній арені — так це заслуга трудової партії. Мимо шаленої нагінки на діячів трудової партії, мимо сього, що богато найчільнійших діячів партії опинилося поза межами краю. Другі українські партії ледви животіють, затратили контакт з масами. зробилися гурткови ми організаціями. І треба сказати: коли одиниці виломлювалися з карних рядів нації в цей найтяжший момент нашо історії, так були це одиниці не з табору трудової партії.

Хвиля вимагає мобілізації наших сил. Чергове зазначення волі долею битого народу мусить випасти якнайбільш пророчисто. Не має двох думок: увесь тягар цеї маніфестації мусить взяти на свої плечі трудова партія. Тому мусять бути відновлені наші партійні організації по повітах, де ще вони не відновлені.

Тому мусить бути відповідно заосмотрений Народний Фонд. Тому мусить бути якнайбільш поширена щоденна і популярна преса. Тому мусить бути відновлений і якнайбільш поширюваний популярний тижневник „Свобода".

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника"! — Жертви проситься слати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника".

Велика Україна.

Повстанчий рух.

З Харкова доносять: Товариш головнокомандуючого совітськими військами на радянській Україні — Ейдеман, під час всеукраїнської конференції комуністів армій України і Криму про повстанчий рух на Україні заявив:

„Партизантський рух на рад. Україні досі не зліквідований, одначе він на всякий випадок що до числа учасників і що до свойого значіння далеко слабший від руху в минулім році. На рад. Україні під цю пору не має таких великих відділів, яким був в минулім році відділ Махна. На правобережній Україні оперують дрібні відділи, як напр. в подільській губернії — відділи Галчевського і Левченка. Дрібні відділи є також в київській [illegible]ській губерніях".

Неможливість оконечного викорінення повстанчого руху приписує Ейдеман недостаткови необхідних оружних сил з одного і недалекому віддаленню від границі з другого боку. (Рпр.).

На днях — як подає A. W. з над Збруча — мала повстанча група пробувала зайняти Камянець. Повстанчі стежі, що дійшли аж до передмість, відперто. Після цього червоні війська окружили недалекий ліс і зловили цілу повстанчу групу. Зі страху перед евентуальним заняттям Камянця, розстріляно там 30 Українців, що находилися в тюрмі б. че-ка.

Повстанчий рух стверджено також в областях Ушиці, Залісиць і Бару.

В Тирасполі відкрито „заговір" організації Петлюрівців, при яких мали найти багато вибухового матеріялу і агітаційних письм. Арештовані мали в слідстві видати своїх товаришів в Одесі.

Для опанування нової хвилі повстань совітська влада стягнула на рад. Україну нові відділи військ. Їх ужиття поручено спеціяльному комендантови для боротьби з повстанцями — Александровови.

Перестрілка на границі Бесарабії.

З Кишинева доносять офіціяльно, що під Сороками прийшло до перестрілки поміж совітськими і румунськими граничними сторожами. Ж тв не було ніяких.

Засудження духовників.

В Харкові скінчився процес проти 70 духовників, обжалованих за „контрреволюційну діяльність". Всіх обжалованих засуджено на пять літ тюрми.

Протипольський рух.

AW. доносить з над Збруча що совіти виступають остро проти польського костела на рад. Україні. В останніх часах мали вони зрабувати костели в Барі і Комарівці. Грабунком мав проводити совітський комісар Заїрняк. Польських ксьондзів арештують за підбурювання до повстанчої акції.

В Комарівці б. Бару совітський відділ арештував 70 польських селян, закидуючи їм шпіонажу і агітацію в користь Польщі. 12 арештованих відставлено до Бару, а 8 богатших селян після арештовання розстріляно.

Цю звістку подаємо на відповідальність жерела.

Новий харчовий податок.

Совітські власти назначили такий харчовий податок від одної десятини: у Волинській губ. — 210 ф., Донецькій — 70, Катеринославській — 120, Запоріжській — 100 — Київській — 180, Кременчуґській — 170, Миколаївській — 60, Одеській — 140, Подільській — 210, Полтавській — 240, Харківській — 210, Чернигівській — 270 фунтів. („Екон. Жизнь" ч. 181).

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вн., кн. 40.000.

Польща під знаком виборів.

Бльок національних меншостей.

Учора подали ми за „Льодзер фрає Прессе" звідомлення з наради представників національних меншостий Польщі. В одному з уступів сказано, що представники Українців (Волині і Холмщини) заявили, що є можливим, що в Східній Галичині вони здержаться від голосовання". Сьогодня, як подає „Хвіля" за „Наєр Гайнт", представники Українців зовсім не подавали в сумнів становища Східної Галичини, але навпаки, категорично заявили, що вони не репрезентують Українців Східної Галичини, та що на конференції не може бути й мови про Східну Галичину.

В поданому нами вчора звідомленню було також зазначено, що представники галицьких Німців і Жидів заявили, що без огляду на становище галицьких Українців і їх співгромадяне приймуть участь у виборах. „Хвіля" заперечує, немов би така заява істнувала, а навпаки стверджує, що енунціяцію Українців принято до відома і не переводжено над нею ніякої дискусії.

Французька преса.

(Огляд за час від 4 до 11 серпня 1922.)

Через польські окуляри — Французи про Львів. — „L' Humanite" про польський уряд і вибори. Російський спомин про Піл удского. — Договір між Радянською Україною і Чехословаччиною.

„Journal des Debats" з дня 6. VIII. містить опис подорожі по Польщі французького публіциста Maurice Muret, який пише між иншим: „Загально відомо, як богато потерпів Львів, котрого російська назва є „Львов", а німецька „Лемберг", від бомбардовання і окупації Росіянами, а опісля від наступу Австрійців і Українців. Не буде одначе пересадою, коли скажу, що з тих ушкоджень не остало майже ні сліду. Ні у Львові, ні в його околиці майже не видко розвалин. Розвиток промислу і торговлі в тім місті такий скорий, що вже на сю осінь приготовляється там великий ярмарок з виставою західних виробів, призначених для Сходу і східних виробів, призначених для Заходу. Я сам бачив сі приготовання. Було би бажаним, щоби французькі купці скористали із запросин, в якими звернеться до них міський заряд Львова. Австрія віднесилася до Галичини подібно, як до Чехії, вона держала її осторонь великих міжнародніх комунікаційних шляхів. Треба, щоби „Захід відкрив Галичину так, як відкрив вже Чехію; „Малопольща" вповні на се заслугує..."

„L' Eclair" з дня 7. VIII. містить отсі виїмки із статті Andre Menabre-а, яка появилася в двотижневнику „Pologne" під заг. „Львів": „Ізза свойого географічного положення і завдяки торговельній діяльности свойого населення, Львів гратиме визначну ролю в будучих зносинах Заходу зі Сходом. В тім то місті, перед 1914. р. галицький сойм відбував свої засідання; львівський університет був збірною точкою цвіту польської інтелігентної молоді. Одначе в тих часах Карпати відрізували Львів від Австрії, а російська митова система, майже прогрібитивна, змушувала його вдоволитися областними засобами. А все таки місто мало вигляд столиці, ізза скількости населення і богацтва природних продуктів. Реставрація польської держави поклала кінець сьому анормальному положенню. Перепони, що перешкаджали добробутови Львова, здебільша зникли. У Львові зустрічаються Схід і Захід, ріжні племена і ріжні віри. Будучність економічна сього міста і його области заповідається тим краще, що до рільничих богацтв Галичини треба добавити джерела нафти в недалеких Карпатах, супроти яких не можуть остати байдужними світові фінансісти, а з окрема французькі промисловці..."

„L' Humanite" з дня 9. VIII. містить допись з Польщі, в якій сказано ніж иншим: „Міністерство Новака не принесе на ділі ніякої зміни у внутрішній і закордонній політиці Польщі. У внутрішній політиці буде продовжатися боротьба з національними меншостями, котрі на 27 міліонів населення числять 7 міліонів; закордонна політика буде миром уоруженим проти Сходу і Заходу, і попиранням російських антиреволюційних організацій. З номінацією нового міністерства Польща вступає в новий період своєї історії, період рішаючий про її будучність і розвиток. Перед кількома днями сойм назначив день 5. падолиста 1922 р. речинцем виборів до нового парляменту. Рівночасно ухвалено при помочі партії Вітоса, богатих хлопів, виборчу ординацію, яка фальшує основно волю виборців і відбирає робітничим партіям і меншостям змогу заступництва, відповідаючого їх чисельній силі в державі. Небавом зачнеться виборчий період. В краю, як Польща, де клясові антагонізми є так заострені, де меншости живуть під диктатурою адміністраційних урядників, де робітнича кляса виставлена на жорстокі репресії, виборча боротьба може легко довести до повстання поневолених мас проти гнобителів. Якщо до сього прийшло би, то на чолі руху могли би станути лише комуністи, одинока революційна партія польської робітничої кляси".

„Последнія Новости" з 10. серпня оголошують у фейлетоні спомини анонімного російського письменника, який розказує про своє знакомство з Пілсудским в роках 1887—1892 на засланню в Сибірі. Пілсудскі змальований в симпатичних красках, хоч і підчеркнено його скрайний шовінізм, особливо супроти Росіян. На пр. в переїзді через Москву, Пілсудскі відказався від прогульки по місті, і волів пересидіти одинцем цілу днину на залізничому двірці, бо мовляв Полякови не личить оглядати Москву. Запитаний своїм російським товаришем, чи Поляки згодилися би на союз відродженої Польщі з Росією, на зразок Австро-Угорщини, Пілсудскі тоді відповів (в році 1892): „О, се наш ідеал, про який можна лиш мріяти. Ми згодилися би і на багато менше".

„L'Ere Nouvelle" з 11. серпня нотує за варшавською пресою поголоску, немов би польське правительство наміряло відложити вибори до сойму, лякаючись протесту Антанти проти переведення виборів в Східній Галичині.

„Le Temps" з 17. серпня доносить, що між Німеччиною і Польщею заключено договір, яким Німеччина одержала право транзіту через територію Польщі у своїх торговельних взаєминах між Росією і Україною. За те Польща одержала нічим не обмежену комунікацію з Францією через німецьку територію. „Le Temps" з того самого дня подає вістку з преси, що Центральний Екзекутивний Комітет Радянської України ратифікував договір заключений в Празі між Левицьким, представником України і Гірсом, репрезентантом Чехословаччини про установлення нормальних господарських і торговельних взаємин між Чехословаччиною і Україною. Тим договором зобовязалися обі сторони а) зберегти невтральність в разі воєнного конфлікту між одною із сторін і третою державою, б) установити в Празі і Харкові дотичні свої представництва на повних дипльоматичних правах з тим, що ні одна сторона не визнає другої „de iure", в) правительства обох держав обовязуються пірвати неофіціяльні звязки з організаціями і установами неприхильними правительству другої сторони і не вести пропаганди проти політичної або суспільної системи другої сторони, г) чехословацьке правительство обовязується підтримувати змагання своїх горожан до економічної відбудови України, а українське правительство дасть чехословацьким горожанам всі ґарантії для їх особи і майна.

Присилайте складки на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

Довкола австрійської кризи.

Стріча канцлєра Зайпля з Шанцером.

„Н. Фр. Пр." доносить, що австр. канцлєр Зайпль і міністр фінансів Сеґур виїхали просто з Берліна до Верони - оминаючи Відень. У Вероні мали стрінутися в пятницю о год. 11 перед пол. в тамошній префектурі з Шанцером. Поводу д-ра Зайпля і мін. Сеґура сподіються у Відни в неділю ранком. Австрійський посол при Квіриналі д-р Квятковскі одержав припоручення виїхати негайно до Верони і ждати там приїзду канцлєра.

Алярми французької преси.

„Лє Журналь" обговорюючи теперішні заходи Австрії пише, що коли Австрія не одержить помочі, то згодиться на анексію через Німеччину. Другою можливістю булоб прилучення до Італії. Утворилоб це новий поміст між Італією і Німеччиною і воскресилоб давний, передвоєнний потрійний союз. Це являється великою небезпекою для Чехословаччини і Югославії. Чехословаччина, Югославія, Польща і Румунія повинні застановитись над утворенням постійного бльоку, який обіймав би також Австрію і Угорщину. Тільки славянська середуща Европа може запобічи тому, щоби центральна Европа не стала німецькою.

Австрія не приступить до Малої Антанти.

ПАТ. доносить з Айльвезе: Д-р Зайпель заявив представникам берлінської преси, що твердження начеб Австрія приступила до Малої Антанти, не має ніяких підстав. Австрійський міністр фінансів Сеґур заявив, що положення Австрії не є до цеї степени безнадійне, щоби Австрія находилась безпосередно перед катастрофою.

Шліть жертви на будову памятника на могилі Леся Мартовича до Пов. Тов-а Кредитового „Віра" в Раві Руській.

Преса.

Відгомін поїздки італійських журналістів по Польщі і „кресах".

В 137. ч. нашого часопису подали ми голоси деяких італійських часописів про поїздку італійських журналістів по Польщі і „кресах". Сьогодня подаємо цікавіщі цісця денника „Il Paese" з 14. VII. В статті п. з. „Подорож по Польщі в 16 днях" цей денник критикує статті деяких італійських журналістів, в яких вони представили невірно положення Польщі, і пише:

Ніхто не припускав би, щоби польські питання мали таких техніків в італійській пресі, людей, що

На сторожі народнього добра.

9)

(Додаток до „Вістника" неуконституованої фундації „Народнього Дому" у Львові).

(Продовження.)

Для нас зрозуміле, що теперішня „наказна управа" „Н. Д." за всяку ціну і всіми можливими способами бажали би виправдатися перед сильними міра своїми покровителями, та виправдати ті „мнимі причини", для котрих польська влада ввела в заряд „Н. Д." теперішнього свого комісаря; — одначе це не до увірення, щоби культурні люде навіть з ворожого табору, воювали такими ватроєними стрілами!

Навіть звичайний злодійський розбій в листопаді 1918 р. і закрадення вельми цінної нумізматичної збірки, — стараються автори „Замѣчаній" звалити на плечі Кураторії (стор. 7: „даже не умѣла уберечь его (Н. Д.) отъ новыхъ грабежей и хищеній").

Поминаючи, що ця нумізматична збірка хоронилася в тій самій шафі, що за часів Управляющаго Совѣта", та що розбиття канцелярії і тресора та грабіж нумізматичної збірки відбулися в своїм часі і серед таких обставин, що Кураторія супроти них була зовсім безсильна, — не від речі тут пригадати і запитати панів з бувшого „Управляющого Совѣта" і урядників: „А ви панове, як захистили цю цінну збірку, коли в 1915 р. в „тревозі" втікали до Росії??! — На ст. 21—22 виправдується у „Вѣстник-у" евакуацію старих рукописей і старопечатних книг з бібліотеки „Н. Д." і Ставропигійського Музея тим, що се зроблено „исключительно только изъ опасеній, какъ предъ военными разрушеніями и невзгодами вообще, такъ и предъ возможными съ стороны возвращающихся австрійскихъ войскъ или фанатической мѣстной толпы разгромали и расхищеніями, въ частности", а тепер покинули сі скарби в Ростові н. Д. на божу волю і опіку польського маляра Вигживальского. Яка судьба їх стріне, можна предвидіти

Теперішня управа приняла до відома без протесту, як польські жовняри літом 1921 р. скинули з бурси і потовкли на дрібні кусні галицького льва!

На дальший заміт „неразумной и разорительной хозяйственной дѣятельности украинской кураторіи и непосредственныхъ ея наслѣдниковъ..." (читай: радника Нападієвича) — стор. 15—16 слідує замітити:

Це дійсно було „разорительнымъ" як в 1915 р. всі урядники кинули свої обовязки і в „тревозѣ спасалися бігством! Правительственний комісар Смулка, а опісля Кураторія о стільки більше мусіли вложити праці, щоби обзнакомитися із справами „Н. Д."

В 1918 р. було вже з Росією по війні і оба сі панове, про котрих бесіда в „Замѣчаніяхъ" (стор. 16) могли вернути. Тимчасом вони проживали то в Київі, то в Ростові, а про поворот і не думали. Спеціяльно д-р Л. виразно висказався в Київі, що до Галичини вертати не гадає. Аж як настали польські часи, ці панове стали вертати. Річ зрозуміла, що Кураторія в 1918 р. була змушена обсадити канцелярію иншими (добрими і дешевими) силами, бо не могла вичікувати, чи і коли давні панове урядники схотять вернути. Таким робом можна було довіку чекати і їх ніколи не діждатися. Спеціяльно що до д-ра Л., котрий вернув при кінці 1920 р., — управа „Н. Д." не могла його приняти знову на урядника з цеї причини, що він свідомо ділав на шкоду фундації. Вернувши, привіз він цінні папери „Н. Д." вивезені в 1915 р. та не звернув їх правній управі (правит. комісареви) „Н. Д.", лише на власну руку зреалізував по банкам всі купони від 1914 до 1920 р. По ствердженню цього „возмутетельнаго" факту, правит. комісар візвав д-ра Л. до звороту всіх паперів і побраних за купони гроший. Д-р Л. зразу крутив всякими можливими фразами; опісля припертий до стіни, — і коли вже „инший почув вітер", — заявив, що паперів правит. комісареви не зверне, бо він в „Н. Д." инакшої влади як „Управляющій Совѣтъ" не признає. Коли отже йшло о поворот до служби, д-р Л. знав правительственного комісаря; але як йшло о зворот паперів і грошей „Нар. Дому", — тоді він знав лише давно неістнуючий „Управляющій Совѣтъ"!

І цього чоловіка, котрий прямо глузував з легальної влади в „Нар. Домі" і ділав на його шкоду, котрий кинув свої обовязки, а вернув по 6 літах, як це йому подобалося, мав тодішній правит. комісар, радник Нападієвич, з місця приняти, а розуміється прогнати функціонарів, котрі з самопожертвою і за нужденною винагородою, літами посвячували свій труд для інституції.

(Продовження буде.)

мали пізнати Польщу у вельми коротенькій обїздці, яка буквально тривала 16 днів, тим більше, що більшість цього часу перевели вони при столі.

„Два дні, перебуті у Варшаві" — подібні до безконечного бенкету — писав Лоньскі в „Пополо д' Італія", — ми ходили з бенкету на бенкет, а д. Муррі одушевлявся ними. В часі коли ми пємо преріжні напитки і розкошуємося кавою, начеркуються ріжні пропозиції і повстають проєкти (акція дня 11. VII.)". — Чи проєкти нових бенкетів? Бо небавом опісля відбувся святочний бенкет в Брістолю де був особливо великий добір напитків. А всеж таки серед веселости бенкету, поміж бакханальними пеанами д. Муррі не забуває на свою історичну егзегезу. І він питається безрадний, чи справді вся Польща воскресла і в певнім сумніві, що „нова Польща" властиво не обіймає всіх земель, (бо щоби вона була ціла, то треба прилучити до неї области: російські і німецькі і литовські і українські і білоруські) — він виводить, що воскресення Польщі є найбільшим здобутком світової війни.

Д. Муррі не звертає уваги на поділ трьох могутнійших держав і старших на світі: Росії, Німеччини і Австро-Угорщини: для него ciou dernier eri — воскресення Польщі.

Ба й д. Піяцца вияснив в „Трібуні", хто є новою підставою Европи... І чи справді можна припускати, що цей публичний ігнорант досі не знає, що ця нова Польща, хаотична, без фінансових і економічних засобів, не спосібна створити уряд, неспокійна і захланна, войовнича в боротьбі з усіми своїми сусідами, васалька Франції, яка її створила на те, щоби не було спокою в Европі — є сама в собі безсильна і під цю пору представляє вічну небезпеку для Европи!

Одначе д. Піяцца вислідив в цій поспішній спільній поїздці по Польщі ще щось инше: відкрив польську трійцю, а саме пізнав — очивидно при столі — Корфантого, якого кваліфікує як чоловіка дуже солодкого і лагідненького. Одначе, щоби ми не сумнівалися що до похибок нашого товариша з „Трібуни" у пізнанню людей, то мусимо згадати, що що до Корфантого, то мається річ з кузином третьої степени. Той сам Корфанти два рази наслав меч і огонь на Гор. Шлеськ, посилаючи там польські ватаги, які плюндрували і палили села і міста, руйнували копальні, масакрували безоружну людність і кромі цього замордували який тузін наших гренадієрів.

А побіч того дуже лагідного і смирненького Корфантого віднайшли наші товариші в Польщі другого Цінціната, себто ідеального ґенерала Желіґовского, якого Литовці, котрі були з ним в боротьбі на протязі 60 днів, назвали польським Муравйовим. Желіґовскі своїм заняттям Вильна намотав і намотує такий гуз Союзови Народів, Раді Амбасадорів і подібним відбудовникам Европи, накоївши це, чого римський Цінцінат ніколи не накоїв.

Цю трійцю замикає маршалок Пілсудскі, котрого кореспондент „Idea Nazionale" порівнує з маршалком Гінденбургом... До маршалка Пілсудского завіз д. Васальо поздоровлення від італійської преси — яке, правду кажучи, забули передати нашому шановному товаришови. Замісць цього повинен був д. Васальо запитати маршалка Пілсудского, президента польської республики, чому саме в тих днях його міністерство переходило крізу...

Добр. Васальо, котрий у нашім милім краю належав до парляментарної комісії для закордонних справ і у всіх поїздках та бенкетах був на першім місци, колиб був мав хоча якенебудь поверховне знання про положення в Польщі, на Гор. Шлеську і Литві, то не був би шукав у польських журналістів науки, переверненої в їх діточій наївности, про розвиток промисловости в Польщі, та про її інтензивну працю.

Він знав би тоді, що продукція вугля на Гор. Шлеську, який попав у польські руки, зменшилася, що підвисшено його ціну, що робітнича еміґрація до Німеччини з кождим днем збільшується і забирає зі собою велике число польського елементу, який боїться, що на випадок нової війни з Росією буде покликаний під оружя. Він знав би, чому польська марка постійно паде і зрозумів би, що своїми славетними земельними законами польський уряд хоче насильно перевести польонізацію тої части Східної Галичини, якої свобода і незалежність обходять Італію далеко більше, як це припускав Васальо. А тоді можеб менше бував на gilets польських журналістів, котрі вдавали, що беруть серіозно його бісмарківські ельокубрації — і то без „bis".

Орґан віденських сіоністів про східно галицьку проблєму.

Невирішена досі справа Східної Галичини не сходить зі сторінок всеї заграничної преси. В останнім часі присвятила їй більшу увагу м. и. сіоністична „Wiener Morgenzeitung". В кореспонденції з Варшави п. з. „Східно-галицька проблєма" поміщеній в числі з 22. серпня м. и. читаємо:

На першім пляні теперішної польської внутрішної і заграничної політики стоїть все ще справа Східної Галичини. Премієр Новак створив спеціяльну комісію експертів, яка має завдання опрацювати зібраний вже матеріял для східно-галицької справи і зложити урядовий проєкт автономії. До цієї комісії покликано також б. намісника Галичини д ра М. Бобжиньского і проф. Ш. Аскенази. Ця обставина спричинила, що польські народові демократи назвали політику Новака протидержавною.

При помочи Бобжиньского хоче Новак приєднати більше поміркованих Українців для автономії. Одначе велике питання, чи це йому вдасться. Обставину, що в комітеті є також два Жиди, проф. Аскенази і д р Левенгерц, — оба Поляки мойсеєвого віроісповідання, вважають народові демократи також виставленням Сх. Галичини під впливи „анонімної великодержави" (Жидів), хоча оба вони зовсім не виступали в інтересі східно-галицьких Жидів.

Опрацьований тим комітетом проєкт ще неоголошений. Як твердять поінформовані кола, проєкт передбачує досить широку автономію в культурно-релігійних справах. Східна Галичина має одержати воєвідську раду з секціями польською і українською. У Варшаві в міністерстві для внутрішних справ має бути створена спеціяльна секція для українських справ, а до кабінету має належати один Українець як краєвий міністер. Греко-католицька церква має одержати ті самі права, що римо-католицька.

Премєр Новак думає, що соймова комісія прийме цей проєкт. Тільки польські народові демократи грозять, що вони на випадок прийняття проєкту відірвуть Сх. Галичину від непатріотичної польської республики і створять там окремий незалежний польський уряд.

Інтересне — пише дальше „W. M." — що Українці у Східній Галичині не звертають ніякої уваги на ту цілу акцію Новака. Вони не хочуть нічого чути про автономію. Досі не найшовся між ними ні один політик, ні одна ґрупа, яка була би схильна приступити до переговорів з польським урядом в справі територіяльної автономії. Одинокого Миколу Ганкевича, який був би схильний вести ці переговори, виключено з партії (с.-дем.) саме ізза його польонофільства.

Цікаво — кінчить „W. M." — що зробить Новак чи його довірений Бобжиньскі, щоби війти з Українцями в близший контакт. Як бачимо з начеркненого проєкту, береться під увагу тільки дві нації — Поляків і Українців, не згадуючи про третю краєву націю Жидів, які творять 12 процент східно-галицького населення. Їх в проєкті промовчано.

Автор статті впевняє, що поминення Жидів при творенню національних катастрів принесе Польщі тільки розчарування.

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові, Ринок 10., вил. кн. ч. 5.000. Жертводавці повище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

Совітська Росія.

Совіти за загальним розоруженням.

В „Ізвєстіях" появилася стаття, присвячена справі розоруження. Автор цьої статті згадує, що виступи французького делеґата на ґенуенській конференції проти предложення Чічеріна про загальне розоруження, не ослабили ініціятиви совітського уряду в тім напрямі. Доказом цього совітська нота в тій справі з дня 12. червня, адресована до урядів Польщі, Фінляндії, Естонії і Латвії.

Приймаючи дальше до відома відповіди цих держав, сов. уряд через своїх заграничних представників вислав дня 18. серпня нову ноту з предложенням скликання конференції в Москві в жовтни, яка то конференція малаб занятись справою розоруження.

Розважуючи справу участи румунської делеґації в цій конференції, автор виводить, що тим самим, що Румунія на перше совітське предложення відповіла домаганням визнання совітами румунської границі Дністра, вона відкинула всякі дальші переговори з нею в справі розоруження.

Під кінець статті автор її підкреслює, що цей новий крок совітів свідчить, як не можна ліпше, про їх мирні наміри.

Тертя в комуністичній партії.

Як пишуть „Посл. Новости", в останніх часах скріпилися знову тертя поміж правим і лівим крилом комуністичної партії. На днях відбулася нарада умірковaних комуністів при участи Рикова, Каменева, Семашка, Ларина, Цурюпи і Рязанова.

На цій нараді рішено домагатися помилування засуджених комуністів і звернутися до соціялістів з предложенням взяти участь в правительстві. На випадок невдачі цих домагань рішено приступити з крайним крилом партії до боротьби при найблищих виборах.

Десятий зїзд совітів.

Президія ВЦИК. рішила скликати 10-тий зїзд совітів при кінци грудня ц. р. Вибори в місцеві совіти зачнуться дня 15. жовтня. (Рспр.)

Допомога голодуючим.

Голод в сов. Росії панує дальше. Загальні числа голодуючих такі: Найбільшу допомогу голодуючим дає організація Гувера, яка виживлює 8—10 міл. осіб. Совітські організації дають допомогу 5 міл. осіб. Організації д ра Нансена мають на виживленню більше чим 1 міл. осіб. Загальна скількість голодуючих перевисшає 25 міл. Таким чином допомога голодуючим все ще недостаточна. (Рспр.)

Холера.

На основі звідомлення комісаріяту для охорони здоровля, цього року занотовано в сов. Росії около 40000 випадків холери. (Рспр.)

Жертви часу.

Геольогічний інститут в Петрограді оголосив спис геольогів, що згинули в чрезвичайках, або померли від голоду і пошестей. В списі є такі імена: А. Замятин, І. Казанський, В. Козловський. А. Краснопольський, Г. Миткевич - Волчанський. А. Смятков, Д. Соколов, Степкевич, Ушейкин, К. Фохт, проф. гірн. інст. П. Федоров, проф. петроградського університету А. Іностранцев і и.

Розстріли в Кронштаді.

Совітські часописи пишуть, що в Кронштаді розстріляно команданта і двох офіцерів артилерійської бриґади за зносини з контрреволюціонерами.

Духовенство домагається горожанських прав.

Зїзд „живої церкви" вислав делеґацію до президії ВЦИК. з домаганням, щоби представникам духовенства привернено горожанські права, яких позбавило їх совітське законодавство. (Рспр.)

Новий процес с-ерів.

На днях найвищий трибунал виїздить з Москви до Батуму, де має відбутися процес проти ґрупи місцевих с-ерів, обжалованих о спалення нафтових веж. (Рспр.)

Висилка с-ерів.

З Москви доносять, що комісаріят для внутрішніх справ має вислати засуджених с-ерів в тюрми Вятки і Перму. Це стараються пояснити большевики тим, що в провінціональних тюрмах режім далеко лекший, чим режім в московських тюрмах. (Рспр.)

Сконфісковані анґлійські кораблі.

З Москви повідомляють, що на задержаних недавно совітськими властями в Батумі анґлійських кораблях вивішено російські прапори.

ВП. Передплатників в Чехо-Словаччині присимо отсим складати передплату за наш часопис в Банку Чеських Леґіонів в Празі на конто Видавн. Спілки „Діло" у Львові, а нас повідомити листівкою. — *Адміністрація.* 1—4

Дописи з краю.

Слобода золота.

Читальня „Просвіти" в Слободі золотій під проводом жвавого і невсипучого голови Андрія Мандзія наладила свої справи так, що при допомозі вистав і концертів відбудувала дім читальні, а своїми виставами згуртувала дооколичні села і стала на Поділлю середовищем просвітно-культурного руху. Не диво проте, що на влаштований читальнею дня 19. серпня 1922 р. так зв. „Літний Вечір" явилися відпоручники таких місцевостей: Бережани, Тернопіль, Денисів, Купчинці, Росоховатець, Городище, Козівка, Козова, Теляче, Острів Березовиця, Куряни, Підгайці, Лапшин, Яворів, Богатківці, Бібрка. І не завелися гості на духовому пирі в Слободі золотій.

Хор під вправною рукою Петра Шанайди відспівав народні пісні. Смичковий квартет випав бездоганно. Була і гра на цитрі. А вершком вишколення молодих аматорських сил був відіграний „Великий День", сценічний образ молодого поета Романа Купчинського. (Перший раз влаштовано сю виставу дня 1. листопада 1920 р. в таборі в Тухолі).

Молоді артисти-аматори грали з захопленням, а слухачі так перенялись виставою, що на салі стало тихо як в домі молитви. Вступне

слово з поясненням символівки нового твору виголосив д-р Михайло Західний, адвокат з Бережан. Чистий прихід в сумі 60.000 мп. призначено на відбудову читальні. Доперва над раном розійшлися гості зі святочних сходин. *М.*

Підмихайлівці, пов. Рогатин.

Між селами Рогатинщини одно з перших місць під зглядом рухливости та свідомости належиться Підмихайлівцям. Невеличке село, але завдяки діяльним одиницям воно рухається і дає добрий примір другим. Дня 6. ц. м. відбулася там вистава „Ой не ходи Грицю". Видно аматори Підмихайловець мають вироблену славу в околиці, бо на представлення зїхалась така маса з других сіл, що простора саля читальні не могла помістити всіх.

Підноситься заслона і на диво перед нами сцена з гарними декораціями. Гра аматорів така знаменита (в чім заслуга п. Іри Туркевич), що глядач прямо забувається, що сидить у сільському театрі. Пересуваються сцени вдало й уміло виведені. Хори в супроводі фортепяну виходять зовсім поправно. Захоплює гра Марусі (п. С. Туркевич), Хоми (п. Марків), Гриця (п. Калина). Бездоганно вивязалися й прочі аматори.

Незвичайно симпатичний вечір кінчиться вечерницями, які тривають до пізної ночі. Прикрим інцидентом був виступ дижурного поліціянта, який на всякі способи старався уприємнити гостям хвилі розривки. Підчас танців увійшов з наїженим багнетом на салю і переглянув усім леґітимації, бо, як сказав: „to go służba wymaga." Очевидно, зробив це в інтересі українсько - польської згоди.

Село, здається, не дуже зражується тими конституційними виступами, бо приготовляється знову до вистави, а на другу неділю мало відбутися діточе представлення „Цар Мотилів".

Велику заслугу в провадженню села, попри пп. Туркевичів, поклав п. В. Марків, що не зважаючи на особисті неприємности, працює і заставляє других до роботи. *Т. С.*

Печеніжин.

Патролі. — Вища культура. — Фестин.

В Печеніжині істнує від кількох тижнів т. зв. „Obóz letni dla młodzieży." Міститься він в полотняних шатрах в зрубі „Дуброва", віддаленім около 2 км. від міста по стороні полудневій.

В тих шатрах, вибудованих на 2000 людей є всього около 70 осіб „młodzieży." Убрані у військові однострої і завідує ними військо, котре їх і живить. Командантом „obozu" є капітан, що має до помочі ще кількох офіцирів і деяку скількість жовнірів. В шкільнім будинку „на Вибранівці" уладжено „Ambulatorjum". „Młodzież" є засмотрена в кріси і під проводом офіцерів робить що дня військові вправи на поблизьких полях і лісах, очевидно з крісами. Дня 11/8 1922 оголошено в ч. 64. поз. 568 „Dziennika ustaw R. P. P." закон з 3/8 ц. р. обовязуючий з днем його оголошення, що виїмковий стан, введений ще б. австр. правительством в липни 1914. зноситься. В практиці виглядає се одначе так:

Дня 14 VIII ц. р. по 9. год. вечером вертали домів із кооперативи в ринку в Печеніжині місцевий парох о. Л, адвокат Ш, суддя Г. і урядник рафінерії А. Зараз за ринком на дорозі побачили вони, що в напрямі до них іде кількох вояків чи може „mł dzieńców z obozu" з крісами. Коли ці вояки порівналися із згаданими громадянами, в одній хвилі обскочили їх і, прикладаючи їм кріси до грудий закричали „stój". Задержані пристанули і стали питати що се має значити. Тоді один із вояків закомандував „puścić ich" і всі вони пішли дальше, лишаючи задержаних.

Зараз надїхав тою самою дорогою в напрямі з ринку фірою комендант „obozu" із своїми офіцерами, задержав своїх згаданих героїв а поговоривши коротко з ними, відпустив їх. Тоді згадані громадяне звернулися до сього команданта і попросили о пояснення чому вояки їх в той спосіб задержали. Командат заявив, що се була помилка. Зрештою того дня — казав він — був тут „bunt", тому зарядив він патролі, котрим приказав щоб „grupki ludzi zatrzymywali i rozpraszali". А що згадані громадяне творили „grupky", тому й задержано їх. При тім додав ще сей комендант, що патрулі такі ходитимуть що вечера.

Очевидно, про се ніяких повідомлень населенню не видано.

Про якийсь „bunt" ніхто нічого не чув і не знає.

Папір отже говорить своє, а дійсність своє.

В Печеніжині коло т. зв. долішньої церкви є старий около 2 морговий цвинтар з овочевими деревами, на котрім вже около 40 літ не хорониться померших. Траву та овочі із цього цвинтаря винаймається в дорозі лїцитації що року громадянам. Сього року винаймили траву та овочі в сім цвинтари господар В. і суддя Г.

Дня 15. VIII. ц. р. по полудні ґрупка „młodzieńców z obozu", вертаючи по якійсь мабуть візиті із „Ambulatorjum" до „obozu", лише в коротких спортових штанах, зрештою зовсім голі та пахучі карболем чи йодом, влізли до згаданого цвинтаря та стали трясти там яблока. Коли робітник господаря В. пішов до них і став їх просити, щоб яблок не брали та не толочили отави, вони пустилися його бити. Те саме стрінуло і жінку господаря В., що рівнож пішла була опісля просити їх, щоб не робили шкоди.

В кінці, коли явилась жінка судді Г., вони набравши дещо яблок, відійшли. Та щоб показати, що вони сини народу „o wyższej kulturze" позалагоджували на цім посвяченім місці свої фізичні потреби, а на доказ сього оставили кілька купок людського калу. Була там з ними ще й одна дама правдоподібно для „dla zabaw".

Нарешті після дуже довгого вичікування „Повітовий Комітет несення помочі Голодній Україні в Печеніжині", на котрого чолі стоїть емер. надрадник суду і адвокат Шипайло К., одержав перед кількома днями із тутешнього староства повідомлення, що заложення і істновання комітету приймається до відома та дозволяється йому збирати на сю ціль жертви в цілім печеніжинськім повіті.

Комітет уладив зараз дня 13/8 ц. р. в Печеніжині в користь голодної України фестин. Самим уладженням фестину занявся спеціяльний комітет зложений переважно із місцевої молоді академічної, шкільно і поза-шкільної. Фестин удався дуже гарно. Явилася на ньому місцева і дооколична українська інтелігенція, місцеві і дооколичні селяне та кількох місцевих Жидів.

Вечером по фестині відіграв аматорський кружок читальні „Просвіти" в Воскресінцях коло Коломиї в салі дому тутешньої читальні „Просвіти" на ту саму ціль „Верховинці" Корженьовского. Саля була переповнена.

Чистого доходу із фестину і представлення було 106.000 мп. Весь сей дохід відіслано до тов. „Дністер" у Львові для голодної України. Дальша діяльність Комітету в ході.

Коршличі пов. Перемишляни.

Читальня „Просвіти", яку відновлено перед двома роками, розвиває дуже слабу діяльність з причини браку інтелігентних сил охочих до праці. До тепер дано 3 вистави. Працює властиво один громадянин щиро, одначе сам не може дати собі ради. — З покінченням праць в поли зачнеться знову робота, бо закуплено богато книжочок. Приготовлюється також вистава заходами п. Михайла Яцуха містоголови читальні. Побажаним булоб, щоб виділ щиро взявся до праці а не спихав її на одиницю. Повинен запросити до співпраці рівнож і місцевого пароха о. Яримовича і тих кількох інтелігентів, які сидять бездільно.

По 8 літнім застою з причини воєнних і непевних ще до тепер відносин, приступлено заходами перебуваючого тут хвилево студента техніки Романа Думо, до відновлення Тов. руханково-пожарного „Січ". На день 19. VIII. 1922 р. о годині 5 по пол. скликано загальні збори мимо сильного невдоволеня місцевих „сусідів", при участи делеґата „Сокола Батька" Ярослава Івасечка, студ. техніки. На зборах при битком наповненій Читальні, якими проводив вельми діяльний голова „Просвіти" в Гулькові, п. Василь Кушнір, вибрано нову Старшину в складі: Заневич Онуфрій кошовий, — начальник Лозинський Петро, — містоначальник Партика Михайло — писар Кушнір Дмитро, — скарбник Яцух Михайло, — обозний Задорожний Іван, 1. четар Кушнір Василь (син Андруха) 2. четар Мартиняк Йосиф, 3. четар Мартиняк Павло, і провірчу комісію з членів: Василя Кушніра, Корди Йосифа і Проня Івана. На зборах одушевлення було дуже велике, доказом чого факт що до тов-а вписалося зараз приблизно 100 членів. Всі однозгідно рішили негайно приступити до праці для добра громади і цілого Українського Народу. Нехай слова переміняться в діла, а за почином цього села нехай підуть подібним шляхом всі громади повіту Перемишляни. Все вперед — Всі враз!

Громадянин.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередню свою адресу.

РІЖНІ ВІСТИ.

Нова конференція.

Пат. доносить з Льондону, що анґлійський уряд звернувся до бельґійського премєра Тені з предложенням скликати нову міжсоюзну конференцію. Згадана конференція мала би відбутися в другій половині падолиста.

Заперечення поголоски.

„Лібр. Бельґік" дементує поголоску, неначе би бельґійський уряд скликав вже на падолист міжсоюзну конференцію до Брісселя.

Замістник Ляфонтена.

Бельґійська рада міністрів заіменувала замістником Ляфонтена в Союзі Народів соціяліста Дебрукера. Провідником бельґійської делеґації в Союзі буде Іманс.

Німецькі закупни в Анґлії.

Дейлі Мейль доносить, що протягом останніх 3 місяців Німці закупили в Анґлії великі запаси вовни на суму більш чим 1 мілїон сто тисяч фунтів стерлінгів в золоті. Крім того закупили більшу скількість товщів і відпадків стали.

Конференц'я в Берліні.

„Н. Фр. Пр." доносить з Берліна: Дня 23. ц. м. відбулася в нім. державній канцелярії нарада, де обговорювано вислід дотеперішних переговорів уряду з делеґатами репараційної комісії.

Того самого дня були Брендбері і Моклер на довгій конференції у міністра фінансів д-ра Гермеса. Після обіду відбулися наради делеґатів з державним канцлером. Дотеперішний біг переговорів не дає ніякої надії на корисне полагодження справи.

Положення є дуже поважне.

Конференц'я міністрів фінансів.

„Н. Фр. Пр." доносить з Триєсту: Півофіціяльне звідомлення з Риму подає, що в перших днях падолиста відбудеться у Відни конференція міністрів фінансів сукцесійних держав. Конференція розгляне в першу чергу справи, звязані з валютовим питанням.

Спадок нім. марки наслідком промови Поанкаре.

Льондонські денники поширюють поголоску, неначе би спадок курсу німецької марки був наслідком промови Поанкаре в Бар ле Дік.

Відїзд Парменте.

З Ню Йорку доносять, що Парменте відїхав до Франції дня 24. ц. м. Задумує він повернути в осени, в цїли ведення дальших переговорів в справі воєнних довгів.

Конференція в Маріенбаді.

Чеське П. Б. доносить з Маріенбаду: Дня 25. ц. м. прибув до Маріенбаду чехословацький посол в Бельграді Каліна, котрий відбуде конференцію з премєром Пасічом. Приїзду през. Масарика надіються кождої хвилі. Конференція з Пасічом мала зачатися ранком дня 26. ц. м. До Маріенбаду прибув також чехословацький посол в Букарешті Везерка.

„Трібуна" в справі пошанування договорів.

Римська „Трібуна" обговорюючи „демарш" італійського уряду в Бельграді, в цїли рішучого ствердження недоторкаємости договорів, що обовязують середущу Европу, пише: Італія не може бути обоятною у відношенню до найменшої хочби подробиці, яка торкається Австрії і то цілком не з імперіялістичних мотивів, але прямо тому, щоби перешкодити такій розвязці справи, яка моглаб нарушити теперішню рівновагу у взаєминах середущої Европи. Обговорюючи відтак справу можливого попертя акції Бенеша Францією — подає „Трібуна", — що остереження Шанцера під адресою держав середущої Европи, що до перестерігання договорів, не виключаючи рапалійського, визначує вже провідну лінію, по якій повинні піти держави антанти, а передовсім Франція, яка спирає всю свою політику на безоглядному пошанованню договорів. Відмінне становище Франції булоб суперечне з тою засадою і заохотилоб також держави малої антанти розвинути акцію, яка входилаб в розріз з рішеннями договорів і станулаб на перешкоді корисній розвязці дотепер не розвязаних справ.

Промислова криза в Чехословаччині.

З Праги доносять про тяжку крізу, яку переходить чеський промисл. Наслідком цего є масове звільнення робітників. Під теперішню хвилю находиться без праці 13.000 робітників, а 20.000 працює від 2 – 3 днів в тижни.

Наступ Кемалістів.

ПАТ. доносить з Айльвайзе: З турецьких жерел подають, що армія Кемалістів розпочала новий наступ коло Ушак.

Паніка на берлінській біржі.

ПАТ. доносить з Берліна: Катастрофальний спадок нім. марки і несподівана звижка девіз викликали на берлінській біржі страшне замішання. Не ходило тут о звижку на 20—30 пунктів, як це лучалося в останніх часах, але курс доляра підносився з години на годину більш чим о 100 пунктів, осягаючи вкінці курс 2 тисяч марок. Причиною наглої знижки є несподіваний неуспіх берлінських переговорів. Ціни товарів першої потреби піднеслися в десятеро. Серед фінансових німецьких кругів настрій пригноблюючий.

Льойд Джордж на відповість на мову Поанкаре в Бар ле Дік.

„Н. Фр. Пр." доносить з Льон-

дону: З міродайних жерел дементують поголоску, неначеб Льоид Джордж мав намір, підчас посвячення памятника впавшим героям в Крічет, виголосити промову, яка булаб відповідю на промову Поанкаре в Бар лє Дік.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Наслідник Ґріфіта.

Льондон. (ПАТ.) „Івнінг Нюз" пише, що наслідником Ґріфіта буде Альдермен Косгрейв.

Заговір на Поанкаре.

Париж (ПАТ.) „Матен" доносить, що французька поліція мала викрити заговір на життя Поанкаре. Для виконання замаху мав прибути до Парижа якийсь Ґінтер, мабуть член організації „Консуль".

Поворот Л. Джорджа.

Відень. (ПАТ.) „Н. Фр. Пр." з Льондона: Тут уважають, що европейська кріза дуже загострилася. Л. Джордж перериває свою відпустку і вертає до Льондону. Думають, що крізу слід приписати справі репарацій.

Наслідник Колінса.

Деблін. (ПАТ). Райтер. Ген. Мюлкесі іменовано на місце Колінса комендантом народної армії.

Анґлійська делеґація до С. Народів.

Берно шв. (ПАТ). Склад анґлійської делеґації до Союза Народів буде такий: лорд Бальфур, мін. просвіти Фишер і член палати громад Уорд та представники Австралії, Канади, Нової Зеляндії і півд. Африки. Загалом 18 делеґатів.

Переговори в Берліні.

Берлін. (ПАТ). Переговори між німецьким правительством і делеґатами репараційної комсії війшли в рішаючу стадію, Канцлер повідомив офіціяльно делеґатів реп. комісії про проєкт німецького правительства, що має служити основою мораторії. Вислід переговорів держуть в тайні.

Відень. (ПАТ.) „Н. Фр. Пр." з Берліна. Берлінські переговори хвилево здержано. Не йде тут про оконечний договір, а лише про проєкти посередництва, котрі вчера предложено на конференції з мін. фінансів Гермесом. Делеґати репараційної комісії виїздять нині до Парижа, де послідує рішення. Тому що в переговорах не ходило про конкретні проєкти, теперішний стан можна вважати загостренням положення.

Конференція в Маріенбаді.

Маріенбад. (ПАТ). През. міністрів Пасч і Бенеш зібралися нині о год. 10 р. на конференцію. Наради тревали весь день. Обговорено всі справи міжнародньої політики, передівсім справи що відносяться до обох країв. Оба шефи правительств сконстатували повну згоду своїх думок. В кінці раджено над союзом між обома краями. На основі загального порозуміння дотеперішний союз продовжено і доповнено. Крім політичного порозуміння оба премієри згодилися на це, що пороблять нові заходи в економічних фінансових і торговельних справах для скріплення положення обох країв.

Переговори в Вероні.

Відень (ПАТ). З Верони доносять, що переговори між канц. Зайплем і мін. Шанцером почалися нині передп.

Похорон Колінса.

Деблін. (ПАТ.) Прибув тут пароплав з тілом Колінса. Похорон в понеділок. Тіло зложиться в ту. соборі.

Переговори Бенеша в Пасічем.

Маріенбад. (ПАТ). Мін. Бенеш прибув тут учера веч. Нині о. год. 8·30 р. почав він переговори з мін. Пасічем.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

З дороги життя.

Особисте.

Я волів би бути кондуктором при трамваю, кльовном в цирку, членом пожарної сторожі, редактором „Будяка" чи директором Союза для збуту худоби, ніж фейлетоністом „Гром. Вістника". Працюючи в якімнебудь иншім „фаху", я міг би мати приятелів, а на „посаді" фейлетоніста, я мушу обганятись від усіх і вся, як від кусливих ос. Всі читачі домагаються фейлетону на політичні теми, не думаючи над тим, що коли в газеті згадати тільки слово „Соборна Україна", то замісць тих слів цензура лишить ангельськи білу стрічку, як символ невинности прокуратора і натурально, автора фейлетону. А з фейлетонами на инші теми, я маю знов инші клопоти.

Наприклад я візьму тему з провінціонального життя. На другий день, який небудь добродій з Пацикова, Войнилова, або Тумашовець звертає мені увагу, що я не повинен кпити собі з патріярхальности сільського життя, тим більше, що я сам дитина села, другий мені скаже, що годі лаяти провінціональну інтелігенцію за такі дрібниці, як лінивство, ідолопоклонство і рабство, за невідкриття читальні і безділля. Всі кажуть, що на селах тепер робота неможлива, бо учительство займається під цю пору головно економічними справами, студентство бавиться або „дре коти" із старшою громадою а про священиків сказав би я дещо, але краще зарезервую собі голос на пізнійше.

Коли я напишу фейлетон про соціялістів, то всі лають мене, що я пнуся в буржуазію від коли купив собі нову краватку, а як згадаю теплим словом якого революціонера — то підозрівають, що хочу зєднати собі ласку комуністів на випадок війни з большевиками, у яких я маю бути комісарем моральности. Буває і так, що я напишу про арештовання одного видавця. Тоді половина моїх читачів говорить, що я хочу знищити видавництво, зруйнувати славу видавця і заложити своє видавництво за гроші, які я дістав з проданих ганделесови старих чобіт зафасованих ще в армії Петлюри, а другі лають мене, мовляв Чмелик хоче видавати собі свої твори і підхліблюється видавцеви. І це говорять мої псевдо приятелі, які в очі удають приязнь, любов до мене і т. д. Як я не злобно попечу жалом гумористичних редакторів негумористичного „Будяка", то вони мене в черговім числі свойого органу поколють так, що я не зможу сісти на редакційне крісло. Як, не дай Боже, я згадаю яку стару панну, то підозрівають мене о антифемінізм. Як на нещастя я написав фейлетон, що ми не плакали, йдучи за Збруч, тоді всі Січові Стрільці сказали, що я ворог усусусів. бо инакше, то я повинен день і ніч плакати, писати плаксиві спомини і ридати як Єремія. Так, мов би справді хтось сльозами міг добути волю.

Одного разу я спинив свою увагу на вчинках одного священика, то він заявив, що я єретик, революціонер і безбожник, хоч я, як і сотки инших „кавалерів" йду що неділі під Преображенську церкву і вистоюю на хіднику з годину, заки люде вийдуть, а що до моєї революційности, то я в силі викликати революцію найвище в склянці содової води.

Коли згадаю дещо про вибори, то зараз кажуть, що і Чмелик хоче кандидувати на посла до польського сойму як представник безхлібних письменників і заініціювати „нову еру".

Не суди Господи написати щось про себе, бо один учений професор каже, що я роблю собі рекляму, а коли пишу про других—то всі лають мене, за віщо я нападаю на невинних людей?

Сьогодня зайшов до мене один наддніпрянський поет і просив, щоби у фейлетоні звернути увагу на те, що у „Републиці" склянка содової води коштує пять разів дороще як в инших каварнях і що в тому ресторані мясо пахне передпотоповими мамутами. Пане поете! Дайте мені спокій! Нехай собі в „Републиці" коштує склянка води і 1000 мп., я не буду те писати, бо скажуть люде, що я хочу знищити „Републику" і заложити свій ресторан, або будуть підозрівати, що підхлібюся вам як критикови, надіючись від вас доброї рецензії на мої невидані твори.

А колиб я вам на перекір хотів хвалити каварню „Република", то всі старі кавалєри скажуть, що я тим способом залицяюся до тієї панночки Юзі, що продає в тій каварні „тісточка", або, що я хочу дістати посаду кельнера в „Републиці" після димісії Брайтфогля.

Чмелик.

† Отаман КИРИЛО КАРАСЬ

Саме тепер минула друга річниця смерти бл. п. отамана У. Г. А. Кирила Карася, команданта батерійного дивізіона І. гал. корпусу.

Не спочив Він у ріднім селі у землі, котра є для замучених дітей своїх пером. Не прикрито домовини Його червоною китайкою і не вели за труною коня вороного. Не заграли пушки Йому над могилою, прощаючи свого команданта в останнє.. Чорні галки випили очі і рознесли козацьке тіло по широкому степу.

В липни 1920 року згинув от. Кирило Карась мученицькою смертю, порубаний большевицькими шаблюками під Чорним Островом. Родом був із Київа, де студіював медицину. В російській армії був штабовим капітаном. В падолисті 1919 р. прибув з Київа разом з козацьким загоном ім. Ґонти на підмогу городови князя Льва і брав активну участь у всіх боях. Хотяй служив все при артилєрії, на львівських передмістях командував сотнею, накинувши кріс на плече, ходив на найнебезпечнійші позиції. По відвороті зі Львова зістав командантом батерії козацького загону ім. Ґонти, а відтак командантом батерійного дивізіона І. гал. корпуса.

Гармати Його грали під Львовом, Яновом, Куликовом, Жовквою, Белзом. Він бив на міст під Камінобродом, був під Білою горою, Добростанами, Страдчем, Теребовлею, Золочевом, Іванівкою, Сокалем, Вигнанкою і Чортковом; брав Тернопіль, Винницю, Калинівку, Бердичів, Юрів і Київ.

Характер покійного був чистий мов хрусталь, а серце щире мов у малої дитини. Розумів других і умів зарадити в потребі. Одного разу виїздив в початках січня 1919 р. козацький загін ім. Ґонти з Дунаєва під Львів на фронт. На дворі був лютий мороз. Стрільці були переважно лихо одягнені, а деякі з них маширували без плащів. От. Карась зняв з себе шинелю і подарував одному козакови, а сам дальшу дорогу відбував без плаща.

Стрільці обожали свойого отамана і гордилися своїм командантом. В частині Карася панував взірцевий лад. Погані слова і пісні були заказані. Карась дбав дуже про чистість української мови, а старшини за кожде чуже слово вплітане до рідної мови платили кару. За честь уважали собі козаки належати до батерії дивізіона Карася, а найбільшою карою було усунення з сеї частини.

Пристрасно любив Карась музику і поезію. Улюбленим його поетом був Олесь, котрого вірші умів на память. Братів своїх Галичан любив Карась дуже і цілою душею привязався до У. Г. А. На В. Україні багато Придніпрянців виступило з У. Г. Армії і вступило до армії Петлюри, Карась остав вірний У. Г. А. і боровся в її рядах до послідної хвилі істнования.

В Фридрихівці опинився разом з Галичанами за дротами. Звідси відіслали Його яко Придніпрянця до армії Петлюри. Одначе там не хотіли признати йому степеня отамана, який Він одержав в УГА. за свої славні подвиги. Не зважаючи навіть на се, що уже в рос. армії був штабовим капітаном — а в армії Петлюри було повно отаманів і полковників, котрі в той час, коли Карась був шт. капітаном, були ледви однорічними капралями. Дарма, що бився в мурах Львова і під мурами Київа. Дали Йому дві старі канони малого калібру і післали під Чорний Острів. З ним горстка хлопців і кілька вірних Йому товаришів з улюбленої Г. Армії.

Гей батьку Отамане! Де Твій славний батерійський дивізіон? Де Твої гармати, які греміли на ріжних фронтах? Де Твій вороненький, невідступний товариш і свідок Твоєї слави? Де Твої хлопці Соколи, для яких Ти був батьком?

На поганенькім конику поїхав Ти під Чорний Острів хоронити відворот петлюрівської та польської армії. Довго стояв Ти на позиції, відстрілювався і крив відворот. Получення жадного не було. Що діялося на право і на ліво, Ти не знав. Приказу не було відступати, отже Ти добрий жовняр стояв. В тім надіхала большевицька кавалерія. Маючи коня можна було утечи; однак Ти знав, що правдивий командант ніколи не ратуєсь, коли для других немає виходу. Ти остав і згинув рознесений большевицькими шаблюками. З Тобою згинули Товариші.

Честь і слава Тобі Отамане! Для нас Галичан Ти передовсім дорогий. Ти був одним із перших, що в Київі почули наш клич і перший станув в наших рядах.

Память про Тебе і Твої геройські діла житиме в серцях наших вічно.

Г. Ш.-Климкевич.

НОВИНКИ.

— Чеки почтові розсилаємо з нинішним числом, та просимо П. Т. Передплатників негайно відновляти передплату тому, що маніпуляція чеками тревае тепер доволі довго. — Просимо отже сейчас висилати гроші, щоби не було перерви у висилці часописи. — *Адміністрація.*

— **Конфіската.** Останнє (151) ч. „Гром. Вістника" сконфісковано за деякі місця фейлетону: „З дороги життя".

— **Черговe число „Гром. Вістника"** з приводу свята вийде у вівторок рано.

— **Парцеляція.** На весні князь Чарториський із Журавна розпарцелювував фільварок в Дубравці, розуміється для спроваджених Мазурів і для здемобілізованих охотників з армії Абрагама. Нашим селянам заявив що: „Rusinam nie sprzedam, choćbym swoim za darmo rozdał". Небавом потім одної ночі невідомі особи підложили огонь під стирту сіна, вартости 3 міліонів. Сіно згоріло до тла. Другої ночи згоріла ще одна стирта сіна у князя Чарториского вартости 3 міліони і стирта збіжа вартости 22 міліони. Підчас пожежі ніхто із селян не хотів ратувати, так що все згоріло до стебла.

— **Пояснення.** Нас просять помістити таке письмо: З приводу оголошення фірми „Мельма" в „Гром.

В" дня 24. 8. 22. р. ч. 149. про „був. урядовця фірми „Наддніпрянця" Івана Волосевича, котрого фірма давно вже прогнала зі служби", доводимо до відома Громадянства, що наше Тов-о ще 5. II. ц. р. виключило Івана Волосевича зі складу Тов-а за карний вчинок. Колиб при приняттю на службу Наддніпрянців фірми та окремі особи зверталися до нашого Тов-а за інформаціями, тоді подібних випадків не було би. Тов-о „Мельма", не запитавшися нас про Волосевича, по своїй вподобі приняло його на службу, тому наше Тов-о уважає підкреслення в оголошенні „Мельми" його (Волосевича) „Наддніпрянства" — вчинком не тільки прикрим, але й не тактовним, бо ні один нарід чи його частина не ґварантовані від подібних одиниць. — З висшим поважанням Управа Тов-а Доп. емігрантам з Вел. України у Львові.

— **Батько убив сина.** В Ясениці сільній пов. Дрогобич посперечався Дмитро Матюшка із своїм сином і вдарив його в лице. Син віддав поличник батькові, після чого батько вдарив ножем сина в живіт. Поранений син помер в дорозі до лячниці, а батько втік невідомо куди.

— **Льойд Джордж складає кондоленцію.** Льойд Джордж вислав кондоленцію до родини убитого шефа ірляндського уряду Колінса.

— **Асентерунок українського учительства.** Польська влада насильно асентерує Українців учителів до польського війська. Дня 11. серпня поліція під ескортою запровадила учителя Стецькова з Трускавця і учит. Кічоровського, бувшого старшину У. Г. А. Обох відставлено до асентерункової комісії в Стрию. Учительство Дрогобиччини протестує проти такого замаху на волю учителів Українців, які не зобовязані служити в польській армії.

— **Обережно з грибами!** В Стоянові повіту радехівського вмерло сім осіб в родині Кратків. Причиною смерти було це, що наїлися трійливих грибів. На нещастя затаїли ще перед лікарем з Дружкополя причину їхнього захоровання, так, що не можна їм було уділити лікарської помочи як слід.

— **Пояснення.** Наша редакція дістала з Підгайчик пов. Перемишляни пояснення в справі дописі в 146. ч. „Гром. Вістника" з цего села. З пояснення довідуємося, що деякі закиди проти інтелігенції того села, особливо проти о. Григорія Бойка не відповідають дійсности, бо за старанням згаданого пароха в деякій мірі відбудовано спалене село, школу і церкву. Що до читальні, то дня 1. січня ц. р. скликано збори в цілі відновлення праці, але староство закрило читальню і потягнуло до відповідальности новий виділ, до якого належить і місцевий парох. Інтелігентна молодь того села не дармує, як це мильно інформував кореспондент, бо на приклад недавно відбулася вистава „Не ходи Грицю" в Погорілцях. Відповідальність за спокій і лад на виставі брав на себе о. Бойко. А безосновний закид, що о. Бойко старається про опінію льояльного горожанина, виглядає на особисту месть. Не маючи змоги освітлити цю справу безсторонно, наша редакція помістила допись і це пояснення в надії, що населення Підгайчиків і округа само осудить критично винуватих, а оправдає невинно посуджених.

— **Спека.** Від половини липня до тепер в полудневій Італії панує страшна спека. Від кількох місяців не упало й каплі дощу. Температура доходить до 45° Цельзія. Так само у Франції панує посуха, а температура виносить 98° Ф. В Альжирі наслідком спеки вибухли в лісах пожежі, які знищили 75.000 арів ліса.

— **Скільки води паде на землю?** Після останніх метереольогічних обчислень на землю паде у формі дощу і снігу тільки води, що як би вода не парувала, то на протязі року залилаб цілу кулю земську. На землю паде 1.272 міліонів тон води що дня, 883 міліони тон на мінуту, а 15 міліонів тон на секунду.

— **Рицинус і політика.** Італійські фашісти уживають найріжнороднійших варварських способів в боротьбі із своїми противниками. На днях фашісти міста Анкони силою примусили двох соціялістичних радних випити по дві фляшки рицинусу.

— **Хай живе Троцький!** З Лодзі доносять, що до тамошної реставрації зайшло кількох польських робітників, між якими оден підніс тоаст: „Nie h żyje Tr cki!" На донос одної жінки ентузіястичний приклонник Троцького опинився в тюрмі. Арештований називається Овчарек, а при слідстві боронився тим, що підносив тоаст не на честь большевика Троцького, але на честь свойого кузина, який також називається припадково Троцкі.

— **Футра,** також уживані всякого рода продавайте або замовляйте лише в українській кушнірській фірмі Петра Карпяка Львів Куркова 11а. 452 1—10

„ЯК ВЕСТИ ЖИТТЯ!" Д-ра Ферстера (Lebensführung) в перекладі Юрія Кміта, вже вийшла з печатні і буде вислана на всі відомі адреси. Кожда інтелігентна людина повинна обовязково цю книжку мати і прочитати. Замовлення приймає: А. ОКПИШ, Львів, Кадецька 4. Ціна з пересилкою 1000 Мп. 266 6—10

Земляки!

Знесіння, одно з найстарших львівських передмість находиться в дуже оплаканім та занедбанім стані; щоби сему положити конець, гурток свідомійших людий відновив Читальню Просвіти.

Одною із найбільше пекучих справ є це, що українські убогі діти з цего передмістя з браку домової опіки через воєнне лихоліття мусять перебувати в чужих захоронках, де учаться погорди і ненависти до свойого рідного брата, а в недовзі забувають про це чим були.

Гурток сих людей лишений всякої помочі зі сторони місцевого населення (з браку свідомости про значіння цеї справи) не в силі буде сам довести розпочате діло до кінця, коли вся суспільність і всі наші фінансові та культурно-просвітні інституції не причиняться скромними бодай датками до цеї цілі.

Малий ущербок в майні одиниці буде великою помічю для нас, а чим більше датків буде, тим краща буде святиня. Назвиска жертводавців будуть увіковічнені, та подамо їх до прилюдної відомости. Земляки, коли Вам народне добро і будучність української нації лежать на серці, про що ми ані на хвилю не сумніваємося, та коли зважите, що одно з найстарших передмість стоїть перед винародовленням, то не віджалуйте хотьби найменшого датку на будову Захоронки в Знесінню коло Львова. Жертви проситься слати до Дністра на кн. вкладк. ч. 11.496. — За Комітет будови: о. Білінкевич, Гозіяш, Шевчук, Лужняк.

482 1—1

ЖЕРТВИ

Просвітно орґанізаційний фонд Тов-а „Просвіта".

343) о. Стефан Тесля в Новім селі 2000. кличе: Д-ра Володимира Дроздовського, Еміліяна Голінатого і д-ра Данила Сеника всіх в Новім Селі. 344) Яків Шляхтич в Перегінську 1500. 345) Д. Медицька в Бурканові 1000, 346) Григорий Матвійчук Шипівці 1000, кличе: Івана Казимирчука в Кощилівці, Стефана Петраса в Королівці і Івана Малашука в Лисівцях, 347) Емілія Гаврилюк в Надвірній 1000, кличе: Дарію Гринівську в Дорі, Катрю Николайчуківну в Надвірній і Влодзю Хомчинську в Ступниці руській. 348) Андрій Вовк в Поплавниках 1000, кличе: Скрентовича в Кінашеві, Білоуса в Серках середних і Крайківського в Німшині, 349) д-р Андрій Лунів в Борщеві 2000 кличе: о. Йосифа Малицького в Борщеві, о. Софрона Левицького в Більчу золотім, о. Івана Луцика в Бурдяківцях, о. Франца Назаревича в Волківцях, о. Андрія Литвинюка в Висічці, о. Антона Казновського в Глубічку, о. Володимира Купчинського в Іванкові, о. Василя Ковча в Капустинцях, о. Віктора Райда в Королівці, о. Михайла Царука в Лосячу, о. Василя Навроцького в Мушкатівці, о. Павла Решитила в Озерянах, о. Станислава Царя в Пилатківцях, о. Івана Деревянку в Скалі, о. Івана Харука в Стрілківцях, о. Чолгана в Сапогові, о. Йосифа Білинського в Сковятині, о. Гната Щуровського в Турильчу, о. Дмитра Курдидика в Циганах, о. Михайла Дроздовського в Шершенівцях, о. Володимира Величковського в Шупарці, о. Володимира Вожулю в Шишківцях, о. Александра Капустинського в Мельниці, о. Михайла Проскурницького в Бабинцях, о. Никофора Куриловича в Волківцях, о. Івана Любовича в Горошовій, о. Волошина в Єрмаківці, о. Сваричевського в Залісю, о. Ільницького в Іваню пустім, о. Іллю Чорнодолю в Куржинцях, о. Марценюка в Михайлівці, о. Теодора Мицка в Ніврі, о. Дмитра Паланицю в Пилипчу, о. Іскович Степана в Худиківцях, о. Ізидора Ганкевича в Устю епископськім, о. Семена Гребенюка в Білівцях, Володимира Малицького в Борщеві, Макса Брилинського в Бурдяківцях, Данила Демковича в Гуштині, Івана Ратушняка в Гуштинку, Йосифа Малича в Дубівці, Дмитра Петришина в Залучу, Михайла Короля в Іванкові, Степана Гайманович в Іванкові, Тита Анастазієвського в Капустинцях, Теодора Чубака в Підфилипю, Антона Гайовського в Сапогові, Гриця Терлецького в Сковятині, Лисеницького в Турильчу, Івана де Стріла Пригородського в Худиївцях, Танаса Солонинку в Щупарці, Адама Погорецького в Юріямполі, Стефанію Озаркевичівну в Борищківцях, Дмитра Галабурду в Волківцях, Сагайдака в Залісю, Степана Дергака в Латківцях, Володимира Кричковського в Ніврі, Спірідона Колянковського в Панівцях, В. Фаландиша в Пилипчу, Михайла Каминецького в Худиківцях, всі читальні „Просвіти і Кооперативи в повіті, членів виділу філії „Просвіти" і „Сільського Господаря" в Борщеві, — Петра Смаля, Степана Воркуна суддів в Борщеві і д-ра Кибюка в Борщеві, Миколу Шутяка і Петра Стуса в Верхняківцях, Василя Данилевича і Якова Струка в Жилинцях, Йосифа Колодія в Капустинцях, Івана Ковпака в Королівці, Дмитра Жарого в Ланівцях, Петра Марцінова в Мушкарові, Володимира Татарнюка і Семена Жаровського в Озерянах, Івана Мартюка, Франца Гродського і Миколу Модного в Скалі, Миколу Капусту і Семена Галяса в Стрілківцях, д-ра Олексу Гарасимова в Тарнавці, д-ра Щуровського в Турильчу, Івана Ткача в Шишківцях, Гринька Андрейчука і Петра Іванишина в Бабинцях, Романа Зуляка в Гермаківці, Івана Семенюка і Івана Кушнірика в Іваню Пустім, Олександра Сенькова в Новосілці, Івана Романюка в Михалкові і Василя Костюка в Устю епископськім.

III. 1 — 1.

Голодній Україні.

Комітет Турка над Срийом по 200 марок поль. зложили: Тисовський І., Пурис К., Ямнич І., Бобовський І., Туровець П., Стахнів М., Стахнів Г., Мазуркевич, Гавяк К., Яців М., Кузьо В., Макар М., Козловський І., Яворський І., Яворська П., Ільницький П., Дульнявка В., Білинський І., Блошовський А., Унятицький О., Сокаль І., Павлик Г., Павлик Н., Сокаль Д., Тисовська М., Сокаль М., Павлечко М., Щалабовка М., Кузьмак О., Шалабовка В., Вовчаник О., Мись М., Сеничнч П., Павлик М., Кузьмак А., Хомик Г., Хомик М., 190 Мельник В., 180 Галецька Т., 150 Хомик Д., 140 Шалабовка К., по 120 Гут І., Бобовський М., Сокаль В., 102 Писанчин В., по 100 Данів І., Годованець І., Мельник А., Годованець С., Годованець В., Білас К., Панкевич К. Дмитра, Вовчанчик Я., Пенашкевич П., Прик В., Писанчин М., Гут І., Шевців М., Яворський Л., Круць В., Н. Н., Макарик О., Макарик В., Зиблікевич О., Яворський Л., Кузьмин М., Дмитришин Ф., Хомик М., Бобовський О., Кузьмак А., Кузьмин Ю., Маруда І., Ямнич М., Шевчук З., Барборак Тисовська М., Лелюк І., Кузьо В. молод., Кузьмак Н., Яворський П., Кузьмак Я., Рапавець А., Стахнів І., Гавяк В., Гавяк М., Доманська Е., Кузь Ф. старш., Доманський С., Дутчак Ф., Яворський Ф., Яворський М. Осипа, Перуцький Ф., Бончук М., Кузьмак М. Михайла, Кузьмак П. Івана, Козловський Я., Хомик І. Михайла, Яворський І., Дульнявка І., Бриндак А., Яворський Горашкевич, Шалабовка Т., Вільчинський Е., Вільчинський О., Вільчниський А., Білас Н., Комирницький І., Сеничич О., Павлик М., Сокаль В., Тисовський Ф., Косць Т., Шалабовка Л., Мисько В., Стахнів А. Инші нище 100 мп.

Жертви в збіжу: 20 кг. Пуровець Ф., 13 кг. Хомик М. Василя, від 9 — 1 кг. Косцевич А., Різак В., Писанчин І., Мельник А., Писанчин А. Гриця, Копитюк К., Писанчин Ф. Онуфрія, Писанчин Ф., Бриндюк П., Бриндюк А., Яворський І., Панкевич Ю., Бойко В., Согопатич О., Погодич М., Пуровець І., Куліковська З.. Куліковська К., Павлик П., Хомик В. Петра, Лелюк М., Павлюк М., Павлик Ф. Юрка, Павлик І., Павлик О.

Голодні Гуцули голодним Українцям!

Парохія Дора пов. Надвірна (через о. Ганушевського): по 6.000 о. Ганушевський М., Яківчук О., по 5.000 Сорохманюк М., Бойко І. Гриця. Обласький А., Гнипюк Д., по 3.000 Платко І., спілка „Бутин" в Дорі, 2.450 Спілка „Гаразд" в Дорі, по 2.000 Мирон І., Яворський І., Онуфрак В., Гнипюк С. Юри, Кіндратюк Ю., 1.500 Вінтоняк Я., по 1.000 Губарчук Гриць і Анна, Озурович Г., Яворська М. Івана, Тимчук П., Баюрак Ю., Якимишак Ю., Віняк А., Гарасимчук В., Гнипюк І., Левицька Л., Холошнюк І. Гриця, Настасюк В., Френюк С., Гнипюк І. Дмитра, Івасюк С., Семенюк Я., Ілька, Обласька Г., Бойко Н. Осипа, Губарчук І., Гнипюк І. Юрка, Сіщук В., Марчук А. Николи, Сорохманюк І, Юри, Яворський В., Семенюк А., Френюк А., Якубяк М. Андрія, Яківчук В., по 500 Федорчук В, Степана, Тимчук Г. Петра., Турчиняк І., Марчук В. Івана, Руснак Ф., Ковалюк М., Холошнюк Г., Гарасимчук Г., Годованець М., Н. Н., по 300 Марчук Д., Сіщук І., Федорчук П., 200 Кіндратюк Д., 100 Збожіль В.

В громаді Яремче: 1.500 Стельмащук М., 1.350 Леґіні збірка, по 1.000 Мотрук В., Горбалюк Ю., Марчук М., Горбаль А., Савчук І. Ник., Савчук П. Явдохи, Орфенюк І., по 500 Бойко В. Леся, Федорчук М., Леся, Платко І., Савчук Ф., Гнатюк В., Іваськевич О. Разом 100.00 мп.

Громада Ясниська: 4.100 м. і 95 кг. збіжа — збірка з Задебер, 2.000 Гащук Д., по 1.000 Лозинський М., Дипут І., Чижик М., Колпак І., Лозиський В., Озерський В., Колпак А., Озерська А., Озерський О. Лозинський Д., Курка П., Лозинський І., Гащук О., Лозинський П., Лозинська Е., Слободчак О., Свищ І., 600 Ясніцька Т., по 500 Гевусь М., Чижик М., Лозинський І., Баран М., Роберд Д., 400 Лозинський Ю., по 300 Гащук Е., Ясніцький Д., 100 Марко А., жертви в збіжу; 15 кг. Завалий П.

Місц. коміт. с. Тишківець

ВЖЕ ВИЙШОВ 46-а ПІДРУЧНИЙ КАЛЕНДАРЕЦЬ САМОХОТНИК Календаріюм від 1. вересня 1922 — до кінця року 1923. — Цікавий змістом із прекрасною вінеткою роботи арт. мал. Л. Перфецького. — Ціна 200 мп. Замовляти: „ЧЕРВОНА КАЛИНА“, Львів, Марка 20.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВІСТНИК.

Рецензії і замітки.

Гавриїл Костельник ПІСНЯ БОГОВІ. Вічна драма чоловіка. Вид.: „Добра Книжка“. Стор. 205.

Не привик сьогоднішний читач до „Пісень Богові.“ В добу фільософічного й економічного матеріялізму, добу дрібничкових справ будня напруженої боротьби за істнування читач і критика помине твір Костельника мовчанкою, як річ не цікаву, бо „не модерну“.

Як видно із перших уступів згаданого твору, автор сам свідомий того, що його пісня, це голос вопіющого в пустині. Автор у своїх небуденних міркуваннях підймається високо понад злобу дня, він гірким, болючим словом згадує місто, де людина роздроблює душу на атоми, забуває за найважнійше в життю — щирим і відчутим словом закликає людину звернути свій зір до запечатаної брами тайн і покланятися Богу. І місцями ця пісня нагадує слова тих, що розчарувавшись і зогидивши собі дочасне життя, кидали шумні городи і в пустинях віддавались молитві та комтемпляції. Н хто не заперечить, що людина сучасного справді. понизила свій лет. Турбота за дрібниці, боротьба за істнування змушує забувати про „благую часть“. Але людина визволена з оков догматизму ніяк не піде за дороговкавом автора „Пісні Богові“. Впоювання в читача ідеї, що все „Суєта суєт“ заведе людство в нову темряву аскези і самовідречення. Сучасна людина хоч не все свідомо, наближається до „третого царства“ про яке мріяла Греція, Юліян Апостат, і кращі представники ідеалістичної та позитивістичної фільозофії цеб то до того царства, де дух і тіло будуть рівноуправнені. Наше дочасне життя, це також нерозривне звено у ланцузі вічности, кождий момент нашого життя у всіх його формах це також прояв вічности і духа. Погорда до сучасного, це погорда до вічности і духа. Хто із людей хотів служити тільки духові, той все власними життям противорічив собі і своїм ідеям, або попадав у односторонність. А перевага і тріюмф тіла в Римі, довела Римлян до руїни, перевага духа у середньовічних християнських аскетів, стала на послугах не життя, а смерти. Ідеї, що заперечують життю — мусять змарніти, зівянути. Тільки це, що виходить з життя і служить життю людини, западає в наші серця.

Заперечування вартости науки, руйнування культурних цінностей, веде народ до духового розстрою і нігілізму, який стільки шкоди вирядив серед російського громадянства. Сьогодняшня наука і фільософія не перешкаджає розвиткові духа, як вірить автор. Вона творить ідеал повноти життя і скоординування живла матеріяльного й духового, щоб виплекати людину гармонійну, міцну і щасливу. Хочемо получити небо із землею, „молитись не самому духу і не матерії“.

Що до форми, то Костельник умів цікаво обєднати повагу біблійного тону, псальму, з глибокими міркуваннями, що не уступають деяким творам новітньої фільософії.

Не зумів автор тільки видержати міри, межі між поезією і сухою рефлексією вплітаючи наскрізь математичні інтелектуальні фрагменти, створив масу дісонансів. Твір цей головно цікавий і цінний тим, що будить думку, учить глибоко дивитись у вічі життя. Він буде читачеві нагадувати все, що велике і безсмертне, мов той гомін дзвонів, про які автор говорить з такою любовою і красою. *Ол. Бабій.*

Памяти Ю Нарбута.

Приятель українського графіка пок. Юрія Нарбута архитект Юрій Лукомський не оминає нагоди, щоб так чи инакше не пошанувати памяти свого великого приятеля. В останньому (10) випуску літературно-мистецького журналу „Сполохи“ (Берлін—ред. О Дроздов) помістив він некрольоґ Ю. Нарбута, який, з огляду на обняті ним відомости з життя і творчости нашого артиста, поміщуємо на цьому місці в цілости: „Ігор Іванович Нарбут, приїхав до Петербурга з Глухівського повіту, пятьнайцять літ тому.

В „Реальному“ (училищі) йому сказали: „маєте талан до рисунків“. Дома, на хуторі, бачив він старенькі літографії, акварелі, але перші рисунки Білібіна, які в той час появилися, зробили на нього виїмкове враження. Це були „Сказки“. В Петербурзі він попав до Реріха, але скоро з ним розійшовся. Дуже уже ріжнородні були характери цих двох художників. Та шо характери! Зівсім відмінний світогляд. Нарбут переходить до Білібіна. Тут було багато спільного і в смаку і в життю і в любові до книги. Нарбут зразу означив свою фізіономію — графіка, яким остається продовж свого цілого хоч і не довгого життя, при чому він стає в ряди кращих европейських графіків. Перенявши в Реріха замилування до фантастики, до малярськости форм і кольоритности, в Білібіна переймає задивляючу прикмету графічної точности і розвиває свою любов до штриха, пізнає одинокий і незмінний чар книжної естетики, вкінці просто поширює свій кругогляд і знаття в области історії та бібліографії: купує старенькі книжечки, гравюри, забавки; від Білібіна переселюється Нарбут до мене — і з того часу (1910—11 рр.) він любить архитектуру, російський „алтір“, Піранезі, Паллядіо і, особливо Піранезі — гравюри останнього викликують в нього надзвичайне враження і мають вплив на його останні роботи, повні поетичної фантастики: руїни, луки, зарослі травами, обеліски, що приглядаються в застивших озерах, замки на скельних обривах (вплив гравюр XVI. в. фонів на картинах Голяндців і Німців XV—XVII. ст.) все те появляється на його акварелях Як палко він полюбив архитектурний пейзаж!

Троїцька Лавра, модель російського монастиря розкрашений яркими кольорами, все те він зображує на своїх рисунках.

В парі з тим виконує цілий ряд замовлень. Окладинки, книжкові заставки, Юрівський статут, рисунки з війни 1915—17 рр. все те відзеркалюється в його творчости.

Одначе більші його роботи-картини відносяться до його останнього київського періоду, коли він 1917 р. виїхавши на Україну, займає в Київі ряд важних становищ, проявляючи себе і як мистецький діяч.

Ректор Академії Мистецтв, завідуючий мистецьким видавництвом, управитель церковної мистецької старовини, він занятий занадто справами, виконує замовлень менче. Зрештою — життя важке — і йому приходиться виконувати рисунки навіть грошевих знаків. Він богато заробляє, але пристрасно скуповує старину і остає цілий час без гроший.

Велике горе постигло його як Українця підчас денікінської влади в Київі. Нарбут остає тоді без без діла. Недуга кидає його протягом 3—4 місяців в могилу, майже рівночасно з його приятелем Модзалевським.

Правда, Ю. Нарбут, в парі з Білібіном, Лянжере, М. Добужинським та С. Чехоніним — корифеї і творці книжно-графічного мистецтва Росії. Плякати виходили у нього слабшими, але за те т. зв. Buchschmuck мав у ньому незаступленого артиста. Напевне краще усіх згаданих (за виїмкою Білібіна) і в кожному випадку вірніще всіх їх, підходив він до завдання украшення книжки. Він запевнив успіх не одному десяткови видань.

От кращі його праці: „Басни Крилова“, „Сказки“ (вид. Кнебела), „Харковскія усадьби“ і цілий ряд не виданих праць готовлених протягом 1915—18 років.

Неподавно відбулася в „Русскому музеї“ в Петербурзі виставка його праць. Необхідно треба видати усю його творчість: це буде кращий памятник Нарбутови, а в парі з тим памятник російської книги“.

Бібліографія.

„ГРОМАДА“ Селянський Календар на 1923 р. Львів 1923. Видання секретаріяту Української Радикальної Партії, Ст. 146 16⁰.

С. Васильченко: КУДИ ВІТЕР ВІЄ (малюнок на 1 дію) Київ Тарнів 1922. Ст. 35. 16⁰.

Його ж: НА ПЕРШІ ГУЛІ (жарт на 1 дію) Київ-Тарнів 1922. Стор. 30. 16⁰

„ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО“ Львів серпень 1922. Вип. V. Зміст: Як служити театральному мистецтву *Т. Л.* Театр „під голим небом“. Рецензії і замітки. Роман Придаткевич. Український театр на сов. Україні. Аматорський театр. Дописи. Діточий театр. Хроніка. Бібліографія. Оголошення.

„УЧИТЕЛЬСЬКЕ СЛОВО“ Липень серпень 1922. ч. 7. 8. Зміст: По зїзді, Краєвий зїзд українського учительства, Кредитове тов. ВПУ. *Г. Коваль:* Економічне обєднання народнього вчительства. *І. Лобай:* Міжнародній круг праці для обнови виховання. *С. Б-енко:* Мистецтво а народна школа, Вісти з матерного товариства, Пекуча справа, З діяльности Окр. Відділів ВПУ., Новинки, Бібліографія, Збірки і Жертви, Посмертні згадки, Оповістки, Оголошення.

пов. Городенка. Жертви в грошах: 3.000 о. Грималюк М, 2.000 Грималюк Д., 1.100 о. Шухевич З., по 1.000 Глуханюк С., Бандурка Г. Дмитра, Бандурка Д., Лопич В., упр. школи, Грималюк Д, 600 Бандурка Гнат Гната, по 500 Грималюк М., вдова по Михайлі, Пеца В., Пеца Ф., Пеца М., Григорчук Д., Заячківський В., по 200 Мисик М., Фогель Давід, Пиріг М., Золотарчук І, Пеца І., Дідич Д., 120 Грінберг Іцко, по 100 Пеца Д., Гафтуняк Д., Шпірер Лейзор, Грималюк Ф., Пеца Д. Заячківський І., Маргулес Ізаак, Рощук Д., Григорчук Л., Лаврів М., Золотарчук В., Бандурка В. Жертви в збіжу: 16 кг. Лисак І., Ропаниця І., 15 кг. Грималюк Н. Данила, Паращук М., Дідик Н. 12 кг. Павлюк О. Гимотея, 12 кг. Купчинський В., 11 кг. ДьомбакА, по 10 кг. Петруняк Ф., Павлюк Д. Онуфрія, Пеца Ф., Григорчук А, Бандурка Ю., Пронич Д., Скіцько М. Гната, Грималюк Л., Голодюк Д., по 9—3 кг. Григорчук Л., Грималюк І. Семена, Паращук П., Завадовський О., Мисик В., Парійчук Д., Петруняк А., Неіла Д., Скіцько А. Миколи, Паращук А., Дмитерко І., Дідик І., Грималюк Н. Ілька, Глуханюк П., Джалапин М., Григорчук П., Джалапин І., Глуханюк В., Заячківський П., Ткачик Д., Марган Д., Романиця Ю., Петльоха С., Дмитерко В., Скіцько В. Федора, Дзьомбак В. Разом 17.225 Мп. і 335 кг. ріжного збіжа на 51.075 Мп. 26.469 Мп. Тов. „Віра“ Суд. Вишня, 19.110 Мп. збірка в гром. Дальничи через Годованського В, 14.310 Мп. Уряд парох. Печеніжин, 1000 Мп. Гуміловнч Ю. учит. Барлоги, 800 Мп. Шеретій А. Дорнфіївка.

Жертви з Золотник: по 1000 Мп Гузар С., Стельмах П., Пугач О, 300 Мп. Гузар В., по 200 Мп. Кульчицька П. Середа С.

С. Попельники пов. Снятин. По 2.000 Захарія П., Бляцький І., Букатчук Н, Ватаманюк Ф., Зазулик Ф., по 1000 Блясецький П., Кузик Д., по 500 Захарія Н., Кулик І., Намиш Д., Зазулик В., по 300 Нересниця С., по 150 Шафер З., Ліпшіс Яков, по 100 Кіфак В., Маковійчук В., Ляв Мошко, 40 Зазулик М.

С. Барилів пов. Радехів. По 1.000 О. Пришляк В., Церков в Барилові, по 500 Яцюк І., Завальний, по 200 Гульнік М., Боярчук А., 160 Колтонюк І., 100 Шостак С.

Хшанів через п. Гаврилова. По 500 Гаврилів Ів., Татинський, Зільберштайн, 300 Леник, 240 Стефанка, по 100 Охнич, Шульбавм.

Скалат через п Яремішина П.: 5.000 Ремеза, 3.000 Чижевський М., по 2.000 Хмель Я., Водюк В., Яремишин І., по 1.000 Б ский П., Яременкова М., Зіневич М., Потерайко Т., Скуба І., Драганчук І, 600 Деманчук Г., 555 збірка на хорах, 530 Панкевич К., по 500 О. Левицький Хрущ С., Хрущ Б., Панкевич В. Стебельський В. Яремішин П. 480 Реентіна К., 400 Марущак О., 300. Маруневич І., 250 Зубик М., 220 Тригубчакова Ф., по 200: Маруневич І., Кивелюк В., Білик П., Матушів Е., Маліцька М., 170 Леськів П., по 100: Білик А., Шевчук А., Пилипець І., Базюк А., Мартинюк Е., Бабій М., Олійник А., Савіцька М., Буско І., Ярмалик І, Журавель А., Шевчук Г., Довгошия П., Скобик С., Олійник М., Бульбак П.

С. Залуче (над Черемошем) через о. Гордійчука Е.: 17.200 збірка в церкві в Завалю, 3000 о. Гордійчук Е, 2500 Нагірняк Ю., по 1000: Чекалюк В., Чекалюк Г., Шкурган І., Шкурган А. жена Івана, Фодчук Т., Оробець Н., Оробець М. ж. Івана, Семенюк В. с. Т., Семенюк В. с. Т., Фодчук Є. д. Андрея, Маланчук К. ж. Олекси, Червінська Т., Несвидів А., Воєвідка М., Оробець Д., Чибір Т., Грудей Д., Соловян Н., Грицюк С., Оробець В., Шкурган Гр.; 800 Чиборак А. ж. Гр., 700 Дякур О.; по 500: Чибір В., Капанюк П., Семенюк М., Гоян І., 200 Капанюк В

Вже вийшов з друку: **Учебник ґеометрії** для I., II., III. кляси середних шкіл проф. Ів. Вітницького.
ГОЛОВНИЙ СКЛАД:
УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ і АНТИКВАРНЯ
479 **ЛЬВІВ, вул. Рутовського ч. 22.** 1—2

ОПОВІСТКИ.

Всіх членів Ставропигійського Брацтва прошу, щоби взяли участь в Богослуженню з нагоди Празника Успенія Пр. Д. Марії, з осібна в процесії, яка відбудеться в неділю 27. с. м. по вечірни о год. 5.30 вечером і великій Службі Божій в понеділок, дня 28 ц. м. о год. 10 рано. — Д-р Степан Федак, сеніор. 373

Вписи до дівочої школи вправ при українських держ. коед. курсах сем. відбудуться в днях 29., 30. і 31. серпня с. р. в годинах від 9—12 рано і 3—5 по полудни в льокалі школи при вул. Сикстуській 41., I. поверх (духовна Сем.). — Шкільний рік починається 1. вересня богослуженням о год. 8. в церкві духовної Сем. вул. Коперника. 477 1—2

Вступні і поправчі іспити в школі ім. Шевченка і приватній учительській семінарії відбуватимуться в днях 1. і 2. вересня. Зголошення до вступних іспитів приймає Дирекція школи в послідних днях серпня. Кандидатки на I. рік семінарії мусять предложити також свідоцтво здоровля, виставлене урядовим лікарем. Рік шкільний починається 4. вересня. 396 а) 5—5

Доповняючі вписи до всіх кляс 7. ім. всенародної дівочої школи ім. Шевченка у Львові при вул. Мохнацького 12. і поміщеної тамже приватної учительської жіночої семінарії УПТ. (I. і II. р.) відбудуться в днях 29. 30 і 31. серпня с. р. в годинах від 9—12 рано і від 3—5 ої по полудни. При вписах треба виказатися: метрикою хрещення, послідним шкільним свідоцтвом і посвідкою щіплення віспи. 397 5—5

Українська Торговельна Школа в Станиславові. Вписи до двохклясової торговельної школи Філії Тов-а „Просвіта" в Станиславові відбудуться дня 31. VIII. і 1. IX. 1922. від год. 4—6 по пол. Вступні іспити дня 2. IX. Услівя приняття: Укінчених 14 літ, свідоцтво третої кляси ґімназ. або виділової або вступний іспит. — *Управа.* 433 2 3

Народний фестин з товариськими забавами при музиці уладжує Комісія закупна Українського Городу при „Соколі-Батьку" в неділю дня 27. серпня с. р. на площі „Сокола-Батька" (біля Стрийської рогатки). Вступ 200 мп., для дітей 100 мп. Початок о год. 3. поп. 457 2—2

Вписи до Висшого Муз. Інституту ім. М Лисенка у Львові від 30. VIII. до 3. IX., щодня від 3—6 попол. Правильна наука дня 4. IX. 1922. 451 2—2

Додаткові вступні іспити до кл. I.—IV. в дівочій ґімназії УПТ. в Станиславові відбудуться 1 і 2 вересня 1922. Шкільний рік розпічнеться 1. вересня. — Управа 464 2—3

В церкві Успеня Пр. Діви Марії відправиться Богослуження в дни її храму у слідуючім порядку: 27. серпня 1922 (Навечерє Празника Успеня Пр. Д. М.) год. 4. попол. Вечірня зі Всенощним і проповідь, 5·30 Обхід з найсвятійшими Тайнами довкола церкви. Благальна пісня і опісля Благословлення братського Прапора дівчат 28. серпня 1922. Год. 6 р. Утреня і 1-а читана Служба Божа. Год. 7, 8, 9-а читані Служби Божі. Год. 10. Торжественна співана Служба Божа з проповідю. По Службі Божій свячення води на Валах перед церквою. Підчас Сл. Б. співає театральний хор. Год. 5-а попол. Вечірня. Акафіст. Обхід і Благальна пісня. 2—2

Ширіть наш часопис!

Дрібні оголошення.

УЧЕНИКИ ПОЗІР! Коли Ви вертаєте з вакацій до Львова з назбираними лічничими зелами, то вступіть до відділу „Зілля", Спілка українських Кооператив Галичини, при вул. Зіморовича ч. 20., бо там жде Вас сподівана користь. 474 2—4

ПРАВНИК пише на машині з укінченим однорічним торг. курсом обійме посаду в інституції евентуально бюрову у адвоката і т. д. Зголошення до Адміністрації для Г. К. 485а 1—1

НА СТАНЦІЮ прийме учениці, вдова по урядникові Дубравська, вул. Вулецка 6. 418 1—1

СТУДЕНТ ПРАВ шукає лекції на цілий шкільн. рік. Зголошення до Адміністрації для Г. К. 485 1—1

ІНСТРУКТОРА на цілий рік для 2 уч. з IV. кл. ґімн. і для 1-го з I. прийме гр. кат. уряд парох. в Ланівцях почта Озеряни. — Враз з зголошеннями проситься о услівя. 478 1—3

ПРИЙМУ на мешкання двох або трьох учеників з нищих кляс ґімн. за харчі. Легкий, Львів, Шептицьких 25. I. пов., ґанок на право між 3—4. 483 1—2

28-ЛІТНИЙ МУЩИНА з універ. студіями, бажав би пізнати в матримоніяльних цілях панночку від 17—27 літ або вдову, котра мала би більше сільське господарство або яке инше майно. Фотоґрафія пожадана. Зголошення до Адміністрації під „Соловейко". 486 1—4

ДЯКІВ Григорій уч. II. ґімн. пропав без сліду підчас прогульки в околицях Станиславова — хлопець малий, сухорлявий, бльондин, має чорну підшкірну пляму на лици під лівим оком величини відтиску пушки пальця, на носі, бороді і з заду на голові має шрам від розбиття. Хто знав би що небудь про него зволить ласкаво зголосити за великою винагородою до брата Йосифа Дяків Доброводи п. Монастириска. 489 1—3

ПРИГОТОВАННЯ до семінаріяльної матури буде вести фахова сила. Інформації: П. Горбачевська, Йосафата 8 Львів. 346 2—3

СЕМИНАРІЯЛЬНА АБІТУРІЄНТКА пошукує лекції до дітий з народних шкіл. Може приняти посаду на цілий рік. Ласкаві зголошення з поданням условин слати на адресу: Петро Мороз, проф. ґімн. Озірна п. Іосо. 427 2—3

ТУРБІНИ „KNORPA" горизонтальна 25 HP. комплетна оказійно на продаж. Відомість з чемности Ринок ч. 10. Союз Кредитовий. 303 3—3

ПЕРЕПЛЕТНЯ Кравецького прийме сейчас кілька здібних робітниць. Пекарська ч. 12. 461 2—2

ВПРАВНОГО інструктора до 2 дітей на село пошукується. Дівчинка до III-ої, хлопчик до I ої кляси ґімн. Першенство мають академіки фільософи. — Нагорода ціле удержання і доплата в грошах після умови. Адреса: Заряд школи в Завалю, почта Снятин. 446 2—2

СПОСІБНА модиярка сейчас потрібна. Зголошувати ся: Сальон мод, вул. Пекарська 47., I. п. між 6—7 год. вечером. 435 3 3

АДВОКАТ д-р СТЕФАНОВИЧ в Войнилові (коло Калуша) пошукує сейчас мунданта пишучого вправно на машині. Зголошення з поданням услівий до 30. серпня. 465 2—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ДЕНТИСТИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ
Д-ра ШИМОНА РАППАПОРТА
Львів, вул. Сикстуська, 17.,
без болю пльомбовання і виривання зубів, штучні зуби в кавчуку і золоті по дуже **приступній ціні.** — П. П. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. 417 5—10

СІЧКАРНІ, МЛИНКИ до збіжа, ВИТИСКАЧІ і ПРАСИ до олію НАГРОБНІ ХРЕСТИ МЛИНАРСЬКІ УРЯДЖЕННЯ, НАСІКУВАННЯ ПИЛЬНИКІВ, ВІДЛИВИ ЗАЛІЗА і МЕТАЛЮ
після власних і надісланих моделів достарчає і поручає
ФАБРИКА МАШИН і ВІДЛИВАРНЯ
БРАТІВ БІСКУПСЬКИХ С. А.
1—6 **в КОЛОМИЇ.** 484
ЖАДАЙТЕ ЦІННИКІВ!
Заступник фірми: **Марко Фаєрштайн, Львів — Городецька 59.**

Присилайте передплату!

„ЗЕМЛЯ" -- Українське Акційне Видавниче Товариство --
У ВІДНІ, IX., Alserstrasse 32.
Вже вийшли такі шкільні підручники:
А. КРУШЕЛЬНИЦЬКИЙ: **Друга і Третя Читанка** для народніх шкіл.
„ **Пята, Шоста, Сьома і Восьма Читанка** для перших чотирьох кляс середніх шкіл.
„ **Вибір з українського народного письменства I. і II. том.** (1798—1876 і 1876—1920 рр.) для вищих кляс середніх шкіл і для бібліотек.
С. ЧЕРКАСЕНКО: **„Початок".** Граматка.
„ **„Рідна Школа"**, читанка друга. Вид. 3-е.
„ **Коротний курс правопису** для нар. шкіл. Ч. I. і II. Вид. 2-е.
Проф. ФЕЩЕНКО-ЧОПІВСЬКИЙ: **Економічна ґеоґрафія України** для вищих кляс ґімназій реальних, комерційних і промислових шкіл.
Через В-во „Земля" можна набути й підручники „Рідна Школа", Читанка I. і III. а також инші книжки, видані у Відні. Ціни й ближчі умови продажу висилається негайно. 488 1—4
„ЗЕМЛЯ" українське акційне видавниче товариство.
WIEN, IX, Alserstrasse 32.

Надзвичайні Загальні Збори

стовариншення
„Народний Дім" в Ходорові
відбудуться в четвер, дня 7. вересня 1922 о год. 12. в пол. **в салі чит. „Просвіти"** зі слідуючим дневним порядком:

1. Відкриття Зборів.
2. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
3. Звіт Надзірної Ради.
4. Звіт Управи.
5. Вписи членів.
6. Реферат делеґата Союза Ревізійного про кооперативи.
7. Справа відбудови Нар. Дому.
8. Внески і запити.

На случай браку комплету, відбудуться Надзвичайні Загальні Збори того самого дня, з тим самим порядком, тамже о годині 1. з полудня, з правосильністю рішень на основі § 47. статута.

481 1—1 НАДЗІРНА РАДА.

МАШИНИ до виробу цементових дахівок, - ХРЕСТИ ДЛЯ ЦЕРКОВ, ГРОМОЗВОДИ, ВІКНА, СХОДИ, ОГОРОДЖЕННЯ, ЗАЛІЗНІ ЛІЖКА ДЛЯ БУРС, ДЕСЯТНІ ВАГИ і всілякі роботи входячі в коуг слюсарських виробів виготовлює 480 1—10
Михайло Стефанівський
у ЛЬВОВІ, вул. Варстатова ч. 10.
(між вул. Рицерською а Кордецкого).

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Каси зачетної „ВЗАІМНА ПОМІЧ" стов. Зареєсто. з необмеженою порукою в Топорові відбудуться дня 14. вересня 1922 о год. 10 пер. полуднем в домі п. Клима Чучмана з слідуючим порядком:

1. Отворення зборів.
2. Відчитання протоколу з послідних загальних зборів.
3. Звіт Дирекції з діяльности і рахунків за рр. 1914—1921.
4. Звіт контрольної комісії з внеском на уділення Дирекції абсолюторії і предложення білянсів до затвердження.
5. Вибір 7 членів Надзірної Ради.
6. Вибір 3 членів управи і 2-ох заступників.
8. Внески і запити.

На случай браку комплету відбудуться другі Загальні збори тогож дня о год. 11. перед полуднем в тім самім домі і з тим самим порядком при довільнім числі членів.

Замкнення рахунків є виложені в домі п. Клима Чучмана до перегляду членів.

Топорів, дня 20. серпня 1922.

472 2—3 НАДЗІРНА РАДА.

Під новою управою зреорґанізована фабрика тоалетного і зернистого (до прання)
МИЛА
„ВІЛЬМА"
Львів, Ліндого 6. (пасаж Міколяша)
Вироблює:
Найліпшої якости тоалетні мила до голення і до прання 65%.
Ціни конкуренційні!
Замовлення полагоджується відворотно, на провінцію за почтовою **післяплатою.**
Цінники на бажання висилається - відворотно.
2-4 456

СОЮЗ Українських ІНВАЛІДІВ
веде **ПЕРШОРЯДНУ**
:: кравецьку робітню ::
під проводом доброго віденського майстра.
Приймає замовлення після найновійших мод, зимові пальта, футра, українки, студентські мундури і шапки після найновійшого стрілецького крою.
Для П. Т. Священиків реверенди і панчіки, як також жіночі зимові пальта і XXI. футра. 5—6
РОБІТНЯ МІСТИТЬСЯ
при вул. св. Софії 25. — в домі Українських Інвалідів.

Шкільні підручники
для ґімназій і учительських семінарій
як також книжки для шкільної лектури
267 замовляти можна 6—6
у Івана Калиновича, Золочів

КІНОТЕАТРИ
КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА
висвітлюють від четверга 24. серпня 1922. великий цирково-сальон. роман на 6 дій п. з.
◇ КОРОЛЬ ЦИРКУ ◇
СЕРІЯ II. американського архитвору **„ЦИРК КІНГ".**
Найбільший цирк світа, що перевищає цирк Вольфзона.
В головних ролях славний акробат і артист ЕДДІ ПОЛЬО як і славна американська красота EILEEN SEDGWICK.

Видає і за редакцію відповідає Пахая Кузьма
З друкарні Спілки „Ліло"

BIBLIOTEKA UNIW. KUL